

Euroopan unionin
neuvosto

Bryssel, 22. toukokuuta 2018
(OR. en)

9057/18

Toimielinten välinen asia:
2016/0362 (COD)

EF 137
ECOFIN 433
CODEC 813
DRS 30

ILMOITUS

Lähtettäjä: Puheenjohtajavaltio

Vastaanottaja: Valtuuskunnat

Asia: Ehdotus EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI
direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja
sijoituspalveluyritysten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan
vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY, direktiivin 2002/47/EY,
direktiivin 2012/30/EU, direktiivin 2011/35/EU, direktiivin 2005/56/EY,
direktiivin 2004/25/EY ja direktiivin 2007/36/EY muuttamisesta
– *Puheenjohtajavaltion kompromissi*

Valtuuskunnille toimitetaan ohessa edellä mainittua ehdotusta koskeva puheenjohtajavaltion
kompromissiteksti, joka esitetään neuvostolle 25. toukokuuta 2018.

Ehdotus

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVIKSI

**direktiivin 2014/59/EU muuttamisesta luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten
tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta sekä direktiivin 98/26/EY,
direktiivin 2002/47/EY, direktiivin 2012/30/EU, direktiivin 2011/35/EU, direktiivin
2005/56/EY, direktiivin 2004/25/EY ja direktiivin 2007/36/EY muuttamisesta**

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksikössä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan keskuspankin lausunnon¹,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon²,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksiköstä,

¹ EUVL C , , s. .

² EUVL C , , s. .

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Finanssimarkkinoiden vakauden valvontaryhmä (FSB) julkaisi 9 päivänä marraskuuta 2015 kokonaistappionkattamiskykyä (total loss-absorbing capacity, TLAC) koskevan asiakirjan, jäljempänä 'TLAC-standardi', jonka G20-maat hyväksyivät marraskuussa 2015. TLAC-standardin tavoitteena on varmistaa, että maailmanlaajuisilla järjestelmän kannalta merkittävillä pankeilla, jäljempänä 'G-SIB-pankit', joista käytetään unionin kehyksessä nimitystä maailmanlaajuiset järjestelmän kannalta merkittävät laitokset, jäljempänä 'G-SII-laitokset', on tarvittava tappionkattamis- ja pääomapohjan vahvistamiskyky, joka auttaa varmistamaan, että kriittisiä toimintoja voidaan jatkaa kriisinratkaisun aikana ja välittömästi sen jälkeen veronmaksajien varoja (julkisia varoja) tai rahoitusvakautta vaarantamatta. Komissio sitoutui 24 päivänä marraskuuta 2015 antamassaan tiedonannossa³ esittämään vuoden 2016 loppuun mennessä säädösehdotuksen, jolla TLAC-standardi voidaan panna täytäntöön kansainvälisesti sovittuun määräaikaan eli vuoteen 2019 mennessä.

³ Komission tiedonanto Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan keskuspankille, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle "Pankkiunionin toteuttaminen" (24.11.2015, COM(2015) 587 final).

- (2) Kun TLAC-standardi pannaan unionissa täytäntöön, on otettava huomioon nykyinen laitoskohtainen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus (minimum requirement for own funds and eligible liabilities), jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus', jota sovelletaan kaikkiin unionin laitoksiin ja josta säädetään Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2014/59/EU⁴. Koska sekä TLAC-standardilla että MREL-vähimmäisvaatimuksella on sama tavoite eli sen varmistaminen, että unionin laitosten tappionkattamiskyky ja pääomapohjan vahvistamiskyky ovat riittävät, näiden kahden vaatimuksen olisi oltava yleistä kehystä täydentäviä osatekijöitä. Komissio on ehdottanut, että käytännössä G-SII-laitoksia koskeva TLAC-standardin mukainen yhdenmukaistettu vähimmäistaso, jäljempänä 'TLAC-vähimmäisvaatimus', olisi otettava käyttöön unionin lainsäädännössä muuttamalla asetusta (EU) N:o 575/2013⁵ ja G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen korotus ja muita kuin G-SII-laitoksia koskeva laitoskohtainen vaatimus eli omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus tekemällä kohdennettuja muutoksia direktiiviin 2014/59/EU ja asetukseen (EU) N:o 806/2014⁶. Laitosten tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn osalta tämän direktiivin asiaankuuluvia säännöksiä olisi sovellettava johdonmukaisesti edellä mainittujen säädösten ja direktiivin 2013/36/EU⁷ säännösten kanssa.

⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU, annettu 15 päivänä toukokuuta 2014, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä (EUVL L 173, 12.6.2014, s. 190).

⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 575/2013, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 1).

⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) N:o 806/2014, annettu 15 päivänä heinäkuuta 2014, yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta (EUVL L 225, 30.7.2014, s. 1).

⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/36/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta (EUVL L 176, 27.6.2013, s. 338).

- (3) TLAC-standardin täytäntöönpanoa koskevien yhdenmukaistettujen unionin sääntöjen puuttuminen aiheuttaisi laitoksille lisäkustannuksia ja oikeudellista epävarmuutta ja vaikeuttaisi velan arvon alentamisen soveltamista rajojen yli toimivissa laitoksissa. Yhdenmukaistettujen unionin sääntöjen puuttuminen johtaisi myös kilpailun vääristymiseen sisämarkkinoilla, koska voimassa olevien vaatimusten ja TLAC-standardin noudattamisesta laitoksille aiheutuvat kustannukset saattavat vaihdella unionissa huomattavasti. On välttämätöntä poistaa tällaiset sisämarkkinoiden toiminnan esteet ja välttää kilpailun vääristymiset, joita aiheutuu, jos TLAC-standardin täytäntöönpanoa varten ei ole laadittu yhdenmukaistettuja unionin sääntöjä. Tämän vuoksi asianmukainen oikeusperusta tälle direktiiville on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 114 artikla, sellaisena kuin sitä on tulkittu Euroopan unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti.
- (4) TLAC-standardin mukaisesti direktiivissä 2014/59/EU olisi jatkossakin tunnustettava kriisinratkaisustrategioina sekä yhden kriisinratkaisuviranomaisen malli että usean kriisinratkaisuviranomaisen malli. Yhden kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena on ainoastaan yksi konserniyhteisö, yleensä emoyritys, kun taas muut konsernin yhteisöt, yleensä operatiiviset tytäryritykset, eivät kuulu kriisinratkaisun piiriin vaan niiden tappiot ja pääomapohjan vahvistamistarpeet siirretään kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle. Usean kriisinratkaisuviranomaisen mallissa kriisinratkaisun kohteena voi olla useampia konserniyhteisöjä. On tärkeää määrittää selvästi kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt, jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt', eli yhteisöt, joihin kriisinratkaisutoimia voitaisiin soveltaa, sekä niihin kuuluvat tytäryritykset, yhdessä jäljempänä 'kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit', jotta haluttua kriisinratkaisustrategiaa voidaan soveltaa tehokkaasti. Määrittäminen on tärkeää myös siksi, että voidaan määritellä tappionkattamiskykyä ja pääomapohjan vahvistamiskykyä koskevien sääntöjen soveltamisen taso, jota rahoitusalan yritysten olisi noudatettava. Sen vuoksi on tarpeen ottaa käyttöön käsitteet 'kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö' ja 'kriisinratkaisun kohteena oleva konserni' ja muuttaa direktiiviä 2014/59/EU konsernin kriisinratkaisusuunnitelman osalta siten, että siinä nimenomaisesti edellytetään, että kriisinratkaisuviranomaiset määrittävät kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt ja konsernit konsernin sisällä ja tarkastelevat asianmukaisesti suunniteltujen toimien vaikutuksia konsernin sisällä konsernin kriisinratkaisun tehokkuuden varmistamiseksi.

- (5) Jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että laitosten kyky kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa on riittävä, jotta tappioiden kattaminen ja pääomapohjan vahvistaminen onnistuvat sujuvasti ja nopeasti niin, että vaikutus rahoitusvakauteen ja veronmaksajiin on mahdollisimman vähäinen. Tämä voidaan saavuttaa siten, että laitokset noudattavat direktiivin 2014/59/EU mukaista laitoskohtaista omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta, jäljempänä 'MREL-vähimmäisvaatimus'.
- (6) Jotta nimittäjät, joilla mitataan laitosten kykyä kattaa tappioita ja vahvistaa pääomapohjaa, voidaan sovittaa yhteen TLAC-standardin vastaavien nimittäjien kanssa, MREL-vähimmäisvaatimus olisi ilmaistava prosenttiosuutena kyseisen laitoksen kokonaisriskin määrästä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä.
- (7) MREL-vähimmäisvaatimusta koskevat alentamiskelpoisten velkojen hyväksyttävyysskriteerit olisi sovitettava yhteen asetuksessa (EU) N:o 575/2013 TLAC-vähimmäisvaatimuksen osalta vahvistettujen kriteerien kanssa tässä direktiivissä säädettyjen täydentävien mukautusten ja vaatimusten mukaisesti. Etenkin tietyt velkainstrumentit, jotka sisältävät kytketyn johdannaisosan, kuten tietyt strukturoidut velkakirjat, olisi hyväksyttävä MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi siltä osin kuin niiden kiinteä tai kasvava pääomamäärä voidaan maksaa takaisin etukäteen tiedossa olevana eräntymispäivänä ja ainoastaan lisätuotto on yhdistetty johdannaiseen ja on riippuvainen referenssiomaisuuserän tuotosta. Tällaisen pääomamäärän osalta instrumenttien olisi oltava kriisinratkaisussa tappioita vahvasti kattavia ja helposti alennettavissa.

(8) MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi käytettävien velkojen määritelmään sisältyvät periaatteessa kaikki velat, jotka johtuvat saamisista tavanomaisilta vakuudettomilta velkojilta (muut kuin etuoikeudeltaan huonommat velat), paitsi jos ne eivät täytä tämän direktiivin erityisiä hyväksyttävyysskriteerejä. Jotta laitosten purkamismahdollisuuksia parannettaisiin käyttämällä tehokkaasti velan arvon alentamista, kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava vaatia, että MREL-vähimmäisvaatimus täytetään etuoikeudeltaan huonommilla veloilla, erityisesti jos on olemassa selviä viitteitä siitä, että velkojat, joita velan arvon alentaminen koskee, kärsivät kriisinratkaisussa todennäköisesti suurempia tappioita kuin ne mahdollisesti kärsisivät maksukyvyttömyysmenettelyssä. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi arvioitava, onko tarpeen vaatia laitoksilta MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämistä etuoikeudeltaan huonommilla veloilla, jos velan arvon alentamisen soveltamisen ulkopuolelle rajattujen velkojen määrä saavuttaa tietyn raja-arvon velkaluokassa, joka sisältää MREL-vähimmäisvaatimuksen mukaisesti hyväksyttävät velat. MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämistä etuoikeudeltaan huonommilla veloilla olisi vaadittava tasolla, joka on tarpeen sen estämiseksi, että velkojen tappiot ovat kriisinratkaisussa suuremmat kuin ne olisivat maksukyvyttömyysmenettelyssä. Se, että kriisinratkaisuviranomaiset vaativat velkainstrumenttien etuoikeusaseman muuttamista MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi, ei saisi vaikuttaa mahdollisuuteen täyttää TLAC-vähimmäisvaatimus osittain muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla velkainstrumenteilla asetuksen (EU) N:o 575/2013 mukaisesti TLAC-standardissa sallitulla tavalla. Sellaisten G-SII-laitosten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen tai ylimmän tason pankkien osalta, joilla kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin varat ovat yli 100 miljardia euroa, ja harkinnanvaraisesti tiettyjen kriteerien perusteella ja ottaen huomioon talletusten yleisyys ja velkainstrumenttien puuttuminen rahoitusmallista, hyväksyttävien velkojen rajallinen pääsy pääomamarkkinoille ja ydinpääomaan (CET1) turvautuminen MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi, kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava vaatia, että MREL-vähimmäisvaatimuksen osa, joka on yhtä kuin direktiivin 2014/59/EU 37 artiklan 10 kohdassa ja 44 artiklan 5 kohdassa tarkoitettu tappioiden kattamista ja pääomapohjan vahvistamista koskeva taso, täytetään etuoikeudeltaan huonommilla veloilla ja omilla varoilla, mukaan luettuina omat varat, joita käytetään direktiivissä 2013/36/EU tarkoitettun yhteenlasketun pääomapuskurivaatimuksen noudattamiseen.

Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön pyynnöstä kriisinratkaisuviranomaisten pitäisi voida alentaa tätä vaatimustasoa enintään siihen rajaan asti, joka edustaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 b artiklan 3 kohdan nojalla mahdollisen vähennyksen osuutta suhteessa kyseisessä asetuksessa säädettyyn TLAC-vähimmäisvaatimukseen. Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti kriisinratkaisuviranomaisten on voitava vaatia, että MREL-vähimmäisvaatimus täytetään etuoikeudeltaan huonommilla veloilla, siinä määrin kuin omien varojen ja hyväksyttävien velkojen erien muodossa laskettava vaadittavan huonomman etuoikeusaseman yleinen taso, joka johtuu laitosten velvoitteesta noudattaa TLAC-vähimmäisvaatimusta, MREL-vähimmäisvaatimusta ja tapauksen mukaan direktiivin 2013/36/EU mukaista yhteenlaskettua pääomapuskurivaatimusta, ei ylitä direktiivin 2014/59/EU 37 artiklan 10 kohdassa ja 44 artiklan 5 kohdassa tarkoitettua tappioiden kattamista ja pääomapohjan vahvistamista koskevaa tasoa tai ensimmäisen ja toisen pilarin vakavaraisuusvaatimuksiin ja yhteenlaskettuun pääomapuskurivaatimukseen perustuvan laskukaavan tuloksena saatavaa tasoa, sen mukaan kumpi näistä kahdesta on korkeampi.

- (9) MREL-vähimmäisvaatimuksen avulla laitosten olisi pystyttävä kattamaan tapauksen mukaan kriisinratkaisussa tai elinkelvottomaksi todettaessa odotetut tappiot ja vahvistamaan laitoksen pääomapohjaa kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytettyjen toimien täytäntöönpanon ja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisun jälkeen.
- Kriisinratkaisuviranomaisten olisi valitsemansa kriisinratkaisustrategian pohjalta perusteltava asianmukaisesti MREL-vähimmäisvaatimuksen taso ja tarkistettava ilman aiheutonta viivytystä, että kyseinen taso vastaa mahdollisia muutoksia direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun vaatimuksen tasossa. Tason olisi muodostuttava summasta, joka saadaan laskemalla yhteen kriisinratkaisun odotetut tappiot, jotka vastaavat laitoksen omia varoja koskevaa vaatimusta, ja pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, jonka avulla laitos voi kriisinratkaisun jälkeen tai alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämisen jälkeen täyttää toimiluvan jatkumisen edellyttämät omia varoja koskevat vaatimukset, jotta se voi jatkaa toimintaansa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti. MREL-vähimmäisvaatimus olisi ilmaistava prosenttiosuutena kokonaisriskistä ja vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävästä vastuumäärästä, ja laitosten olisi täytettävä molempien perusteella lasketut tasot samanaikaisesti. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi tehtävä pääomapohjan vahvistamista koskeviin määriin tarkistuksia alas- tai ylöspäin kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetyistä toimista johtuvien mahdollisten muutosten perusteella. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi myös voitava korottaa pääomapohjan vahvistamista koskevaa määrää sen varmistamiseksi, että markkinoilla säilyy riittävä luottamus laitosta kohtaan kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytettyjen toimien täytäntöönpanon jälkeen. Markkinaluottamuspuskurin vaadittavan tason olisi oltava sellainen, että laitos voi edelleen täyttää toimiluvan ehdot tietyn ajanjakson ajan, kattaa toimintansa uudelleen organisointia koskevat kulut kriisinratkaisun jälkeen sekä säilyttää markkinoiden riittävän luottamuksen. Markkinaluottamuspuskuri olisi vahvistettava direktiivin 2013/36/EU mukaisen yhteenlasketun pääomapuskurivaatimuksen osan perusteella.
- Kriisinratkaisuviranomaisten olisi tarkistettava markkinaluottamuspuskurin tasoa alaspäin, jos matalampi taso riittää varmistamaan markkinoiden riittävän luottamuksen, tai sen olisi tarkistettava kyseistä tasoa ylöspäin, jos korkeampi taso on tarpeen sen varmistamiseksi, että kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytettyjen toimien jälkeen yhteisö edelleen täyttää toimilupansa ehdot tietyn ajanjakson ajan ja säilyttää markkinoiden riittävän luottamuksen.

- (9 a) Kriisinratkaisuviranomaisten olisi komission delegoidun asetuksen (EU) 2016/1075 mukaisesti tutkittava yksittäisen laitoksen MREL-vähimmäisvaatimuksen mukaisten instrumenttien sijoittajapohja. Jos merkittävä osa laitoksen MREL-vähimmäisvaatimuksen mukaisista instrumenteista on sellaisten yksityissijoittajien hallussa, jotka eivät välttämättä ole saaneet asianmukaista kuvaa oleellisista riskeistä, tämä voi sinänsä olla mahdollinen purkamismahdollisuuksien este. Jos samaan aikaan suuri osa laitoksen MREL-vähimmäisvaatimuksen mukaisista instrumenteista on muiden laitosten hallussa, alaskirjauksen tai muuntamisen järjestelmällisyys voisi myös olla mahdollinen purkamismahdollisuuksien este. Jos kriisinratkaisuviranomainen havaitsee tietyn sijoittajapohjan koosta tai luonteesta johtuvan purkamismahdollisuuksien esteen, se voi kehottaa laitosta puuttumaan tällaiseen esteeseen. Samalla myös kansallinen lainsäädäntö voi joka tapauksessa rajoittaa tiettyjen instrumenttien myyntiä ja markkinointia tietyille sijoittajille.
- (10) G-SII-laitosten purkamismahdollisuuksien parantamiseksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava määrätä niille laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus asetuksessa (EU) N:o 575/2013 säädetyin TLAC-vähimmäisvaatimuksen lisäksi. Tällainen laitoskohtainen MREL-vähimmäisvaatimus olisi otettava käyttöön, jos TLAC-vähimmäisvaatimus ei riitä kattamaan tappioita tai vahvistamaan G-SII-laitoksen pääomapohjaa valitun kriisinratkaisustrategian mukaisesti.
- (11) MREL-vähimmäisvaatimuksen tasoa määritettäessä kriisinratkaisuviranomaisten olisi otettava huomioon laitoksen merkitys järjestelmän kannalta ja sen kaatumisen mahdolliset haitalliset vaikutukset rahoitusvakauteen. Niiden olisi otettava huomioon, että G-SII-laitokset ja muut vastaavat unionissa toimivat järjestelmän kannalta merkittävät laitokset tarvitsevat tasapuoliset toimintaedellytykset. Siksi niiden laitosten MREL-vähimmäisvaatimusten, joita ei ole yksilöity G-SII-laitoksiksi mutta jotka ovat unionissa järjestelmän kannalta yhtä merkittäviä kuin G-SII-laitokset, ei pitäisi poiketa tasoltaan ja muodoltaan suhteettoman paljon G-SII-laitoksille yleisesti asetetusta MREL-vähimmäisvaatimuksesta.
- (13) Asetuksen N:o 575/2013 mukaisesti sellaisiin laitoksiin, jotka voidaan hyväksyä kriisinratkaisun kohteena oleviksi yhteisöiksi, pitäisi soveltaa MREL-vähimmäisvaatimusta ainoastaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla. Tämä tarkoittaa, että kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt olisi velvoitettava MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämiseksi laskemaan liikkeeseen hyväksyttäviä instrumentteja ja eriä sellaisille ulkopuolisille kolmannen osapuolen velkojille, joiden osalta velan arvoa alennettaisiin, jos kriisinratkaisu käynnistettäisiin kyseisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön osalta.

- (14) Sellaisten laitosten, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi täytettävä MREL-vähimmäisvaatimus yksittäisten laitosten tasolla. Tällaisten laitosten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen olisi yleisesti ottaen katettava laitosten tappionkattamistarpeet ja pääomapohjan vahvistamistarpeet siten, että ne hankkivat suoraan tai välillisesti kyseisten laitosten liikkeeseen laskemia omien varojen instrumentteja ja hyväksyttäviä velkoja ja alaskirjaavat tai muuntavat ne omistusinstrumenteiksi sillä hetkellä, kun kyseiset laitokset eivät enää ole elinkelpoisia. Täten sellaisiin laitoksiin sovellettavaa MREL-vähimmäisvaatimusta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi sovellettava yhdessä ja johdonmukaisesti niiden vaatimusten kanssa, joita sovelletaan kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin. Näin kriisinratkaisuviranomaiset voisivat purkaa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin asettamatta sen tiettyä tytäryritystä kriisinratkaisun kohteeksi ja estää siten markkinoihin kohdistuvat mahdollisesti haitalliset vaikutukset. Jos sekä kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö tai emoyritys että sen tytäryritykset ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon ja kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, kriisinratkaisuviranomaisen olisi voitava luopua kokonaan sellaisiin laitoksiin sovellettavan MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, tai sen olisi voitava sallia, että ne täyttävät MREL-vähimmäisvaatimuksen emoyrityksen ja sen tytäryritysten välisillä vakuudellisilla takauksilla, jotka lankeavat maksettaviksi sellaisten ajallisten edellytysten täytyessä, jotka vastaavat hyväksyttävien velkojen alaskirjaukseen tai muuntamiseen oikeuttavia edellytyksiä. Takauksen kattavan vakuuden likviditeetin olisi oltava erittäin korkea ja siihen liittyvän luotto- ja markkinariskin olisi oltava minimaalinen. MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisessa sellaisiin laitoksiin, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, olisi noudatettava valittua kriisinratkaisustrategiaa, erityisesti soveltamisella ei pitäisi muuttaa laitosten ja niiden kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin välisiä omistussuhteita sen jälkeen, kun laitosten pääomapohjaa on vahvistettu.

- (14 a) Asetuksessa (EU) N:o 575/2013 säädetään, että toimivaltaiset viranomaiset voivat luopua tiettyjen vakavaraisuus- ja maksuvalmiusvaatimusten soveltamisesta keskusyhteisöön pysyvästi liittyneisiin luottolaitoksiin, jos tietyt erityisedellytykset täyttyvät. Tällaisten osuustoiminnallisten verkostojen erityispiirteiden huomioon ottamiseksi kriisinratkaisuviranomaisten olisi voitava luopua MREL-vähimmäisvaatimuksen soveltamisesta tällaisiin luottolaitoksiin samanlaisin edellytyksin kuin asetuksessa (EU) N:o 575/2013, jos luottolaitokset ja keskusyhteisö ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon, ja kohdella niitä kokonaisuutena kriisinratkaisuedellytyksiä arvioidessaan. Se, että koko kriisinratkaisun kohteena oleva konserni täyttää ulkoisen MREL-vaatimuksen, voidaan varmistaa eri tavoin kunkin konsernin yhteisvastuumekanismin ominaispiirteiden perusteella, joko laskemalla ainoastaan keskusyhteisön hyväksyttävät velat tai laskemalla joidenkin tai kaikkien verkoston yhteisöjen hyväksyttävät velat.
- (15) Jotta MREL-vähimmäisvaatimuksen taso on kriisinratkaisun kannalta asianmukainen, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen, joka on perimmäisen emoyrityksen kriisinratkaisuviranomainen, ja muiden kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen kriisinratkaisuviranomaisten olisi toimittava MREL-vähimmäisvaatimuksen määrittämisestä vastaavina viranomaisina. Viranomaisten välisiin mahdollisiin erimielisyyksiin olisi sovellettava Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1093/2010⁸ mukaisia Euroopan pankkiviranomaisen (EPV) valtuuksia tässä direktiivissä säädettyjen edellytysten ja rajoitusten mukaisesti.

⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1093/2010, annettu 24 päivänä marraskuuta 2010, Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta (EUVL L 331, 15.12.2010, s. 12).

- (16) Toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten olisi asianmukaisesti puututtava kaikkiin TLAC-vähimmäisvaatimuksen ja MREL-vähimmäisvaatimuksen rikkomisiin, tapauksen mukaan myös kaikkiin TLAC-vähimmäisvaatimuksen tai MREL-vähimmäisvaatimuksen yhdistetyn tason ja direktiivin 2013/36/EU mukaisen yhteenlasketun pääomapuskurivaatimuksen rikkomisiin, ja korjattava puutteet. Koska vaatimusten rikkominen voi olla este laitoksen tai konsernin purkamiselle, purkamismahdollisuuksien esteiden poistamista koskevia nykyisiä menettelyjä olisi lyhennettävä, jotta mahdollisiin vaatimusten rikkomisiin voitaisiin puuttua ripeästi. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi myös voitava kieltää tietyt voitonjaot ja vaatia, että laitokset muuttavat hyväksyttävien instrumenttien ja erien maturiteettiprofiilia sekä valmistelevat ja toteuttavat suunnitelmat vaatimusten tason palauttamiseksi.
- (17) Jotta voidaan varmistaa MREL-vähimmäisvaatimuksen avoin soveltaminen, laitosten olisi raportoitava toimivaltaisille viranomaisilleen ja kriisinratkaisuviranomaisilleen ja säännöllisesti julkistettava MREL-vaatimuksensa ja hyväksyttävien velkojen tasot ja niiden muodostuminen, mukaan lukien niiden maturiteettiprofiili ja ensisijaisuusjärjestys tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Kun on kyse laitoksista, joihin sovelletaan TLAC-vähimmäisvaatimusta, TLAC-vähimmäisvaatimuksen osalta olisi tässä direktiivissä säädetyn valvontaan liittyvän raportoinnin ja laitoskohtaisen MREL-vähimmäisvaatimuksen julkistamisen säännöllisyyden oltava johdonmukaista sen kanssa, mitä asetuksessa N:o 575/2013 säädetään raportoinnista ja julkistamisesta.

(18) Vaatimuksella, jonka mukaan velan arvon alentamisen vaikutukset on tunnustettava kolmansien maiden lainsäädännön alaisissa sopimuksissa tai instrumenteissa, joilla luodaan velkoja, olisi helpotettava ja parannettava tällaisten velkojen arvonalentamisprosessia kriisinratkaisussa. Jos kaikilla kolmansien maiden lainkäyttöalueilla ei vielä ole tällaiseen tunnustamiseen liittyviä sääntelypuitteita, jotka mahdollistavat tehokkaan rajatylittävän kriisinratkaisun, tai kunnes ne ovat ottaneet tällaiset puitteet käyttöön, asianmukaisesti laaditut ja laajasti hyväksytyt sopimusjärjestelyt voivat tarjota toimivan ratkaisun, kunnes unionin oikeuden nojalla kehitetään sääntelypuitteet tai unionin lainsäädännössä luodaan kannustimia sopimusten tekemiseen. Vaikka käytössä olisikin tunnustamista koskevat sääntelypuitteet, tunnustamista koskevilla sopimusjärjestelyillä voidaan lisätä unionin oikeuden piiriin kuulumattomien velkojen tietoisuutta kriisinratkaisutoimista, joita EU:n laitoksiin voidaan unionin oikeuden nojalla kohdistaa. Saattaa olla tapauksia, joissa tällaisten sopimusehtojen sisällyttäminen sopimukseen tai instrumentteihin, joilla luodaan tiettyjä velkoja, erityisesti velkoja, joita ei ole rajattu direktiivissä 2014/59/EU tarkoitetun velan arvon alentamisen ulkopuolelle, suojattuihin talletuksiin tai omien varojen instrumentteihin, ei ole laitoksille käytännössä mahdollista. Tietyissä olosuhteissa velkasopimuksissa voidaan katsoa mahdolltomaksi ottaa käyttöön sopimuksissa tunnustamista koskevia sanamuotoja, esimerkiksi jos kolmannessa maassa laitoksen on lainvastaista sisällyttää sopimuksissa tunnustamista koskevia sanamuotoja kyseisen kolmannen maan lainsäädännön alaisiin sopimukseen tai instrumentteihin, joilla luodaan velkoja, kun yksittäisellä laitoksella ei ole valtuuksia muuttaa sopimusehtoja siksi, että niistä on määrätty kansainvälisissä pöytäkirjoissa tai ne perustuvat kansainvälisesti sovittuihin vakioehtoihin, tai jos velka, johon sovellettaisiin sopimuksessa tunnustamista koskevaa vaatimusta, on yhteydessä sopimuksen rikkomiseen tai aiheutuu takauksista, vastatakauksista tai muista ulkomaankaupan rahoitustoimien yhteydessä käytetyistä instrumenteista.

Kuitenkaan sitä, että vastapuoli kieltäytyy sitoutumasta sopimuksessa velan arvon alentamisen tunnustamista koskevaan lausekkeeseen, ei sinänsä olisi pidettävä perusteena sille, että sen käyttöönotto on mahdotonta.

Jotta voidaan määritellä tarkemmin tapaukset, joissa käyttöönotto on mahdotonta, EPV:n olisi laadittava teknisten sääntelystandardien luonnoksia, jotka komissio hyväksyy asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti. Tämän teknisen standardin pohjalta ja käyttäen perusteluina asiaankuuluvan markkinan erityispiirteitä kriisinratkaisuviranomaisen on tarpeelliseksi katsoessaan määritettävä ne velkojen luokat, joiden suhteen voi olla perusteita sille, että käyttöönotto on mahdotonta. Tässä yhteydessä laitoksen olisi voitava määrittää, että velan arvon alentamisen tunnustamista koskevan lausekkeen sisällyttäminen johonkin sopimukseen tai sopimusluokkaan on mahdotonta. Laitosten olisi toimitettava säännöllisiä päivityksiä kriisinratkaisuviranomaisille näiden pitämiseksi ajan tasalla siitä, kuinka tunnustamista koskevien sopimusehtojen täytäntöönpanemisessa edistytään. Tässä yhteydessä laitosten olisi ilmoitettava ne sopimukset tai sopimusluokat, joiden osalta velan arvon alentamisen tunnustamista koskevan lausekkeen sisällyttäminen on mahdotonta, sekä tämän arvion perustelut. Kriisinratkaisuviranomaisten olisi arvioitava laitoksen päätöstä siitä, että jonkin velan osalta on mahdotonta ottaa käyttöön sopimuksissa tunnustamista koskevia sanamuotoja kohtuullisessa ajassa, ja puututtava mahdollisiin vääriin arvioihin ja purkamismahdollisuuksien esteisiin, jotka johtuvat siitä, että tunnustamista koskevia sanamuotoja ei otettu käyttöön sopimuksissa. Laitosten olisi oltava valmiita perustelemaan näkemyksensä kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä. Sen varmistamiseksi, että laitosten purkamismahdollisuuksiin ei kohdistu vaikutuksia, velkoja, joiden osalta ei ole otettu käyttöön asiaankuuluvia sopimusehtoja, ei tulisi ottaa huomioon MREL-vähimmäisvaatimuksen täyttämisessä.

- (20) On hyödyllistä ja välttämätöntä mukauttaa kriisinratkaisuviranomaisten valtuuksia keskeyttää tiettyjen sopimusvelvoitteiden voimassaolo rajalliseksi ajaksi. Näitä valtuuksia olisi erityisesti voitava käyttää ennen kuin pankki asetetaan kriisinratkaisuun ja erityisesti alkaen siitä hetkestä, jolloin todetaan, että pankki on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu. Näiden valtuuksien avulla kriisinratkaisuviranomainen voisi esimerkiksi estää pankin taloudellisen tilan heikkenemisen entisestään, esimerkiksi likviditeetin ulosvirtauksen takia, sekä todeta, ovatko edellytykset pankin asettamiseksi kriisinratkaisuun olemassa ja valita asianmukaisimmat kriisinratkaisuvälineet. Keskeytyksen kesto olisi rajattava enintään kahteen pankkipäivään. Keskeytyksen soveltamista voidaan jatkaa kriisinratkaisupäätöksen tekemisen jälkeen tähän enimmäiskeston saakka. Jotta keskeyttämisvaltuuksia käytettäisiin oikeasuhteisesti, viranomaisilla olisi oltava joustoa keskeyttämisen soveltamisalan räätälöimiseksi vastaamaan konkreettisen tapauksen tarpeita. Lisäksi niiden olisi voitava sallia tapauskohtaisesti tietyt maksut, erityisesti muun muassa laitoksen hallintomenot. Valtuuksia voidaan soveltaa myös suojakelpoisiin talletuksiin. Kriisinratkaisuviranomaisen olisi kuitenkin arvioitava huolellisesti, onko asianmukaista soveltaa keskeyttämistä tiettyihin suojakelpoisiin talletuksiin, erityisesti luonnollisten henkilöiden sekä mikroyritysten ja pienten ja keskisuurten yritysten hallussa oleviin suojattuihin talletuksiin, ja sen olisi arvioitava riskiä, että keskeyttämisen soveltaminen tällaisiin talletuksiin häiritäisi vakavasti rahoitusmarkkinoiden toimintaa.

Kriisinratkaisuviranomaisen olisi niin ikään tarkasteltava tässä yhteydessä, myös laitoksen kriisinratkaisusuunnitelman pohjalta, sitä mahdollisuutta, että laitosta ei viime kädessä aseteta kriisinratkaisuun vaan että se likvidoidaan kansallisen maksukyvyttömyyslainsäädännön nojalla, ja sen olisi tällaisissa tapauksissa toteutettava aiheelliseksi katsomiaan järjestelyjä, joita tarvitaan riittävän koordinoinnin aikaansaamiseksi asiaankuuluvien kansallisten viranomaisten kanssa ja sen varmistamiseksi, että keskeyttäminen ei heikennä kansallisen maksukyvyttömyyslainsäädännön mukaisen likvidaatioprosessin tehokkuutta. Varmistaakseen, että tallettajille ei aiheudu keskeyttämisjakson aikana taloudellisia vaikeuksia, kriisinratkaisuviranomainen voi päättää, että tallettajien sallitaan nostaa päivittäin tietty summa.

Valtuuksia keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoitteet ei pitäisi soveltaa velvoitteisiin, joiden edunsaajina ovat direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimetyt järjestelmät tai niiden osapuolet, keskusvastapuolet ja keskuspankit, mukaan lukien Euroopan arvopaperimarkkinaviranomaisen, jäljempänä 'EAMV', tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet. Direktiivillä 98/26/EY vähennetään riskiä, joka liittyy maksu- ja arvopapereiden selvitysjärjestelmiin osallistumiseen, erityisesti vähentämällä tällaiseen järjestelmään kohdistuvia häiriöitä osallistujan maksukyvyttömyyden tapauksessa. Jotta varmistetaan, että näitä suojatoimia sovelletaan asianmukaisesti kriisitilanteessa samalla kun ylläpidetään maksu- ja arvopapereiden selvitysjärjestelmien ylläpitäjien ja muiden markkinatoimijoiden varmuutta, direktiiviä 2014/59/EU olisi muutettava niin, että siinä säädetään, että pelkkää kriisinehkäisy- tai kriisinhallintatoimea ei olisi pidettävä direktiivissä 98/26/EY tarkoitettuna maksukyvyttömyysmenettelynä, edellyttäen, että sopimuksen mukaiset merkittävät velvoitteet täytetään edelleen. Minkään direktiivissä 2014/59/EU ei pitäisi kuitenkaan rajoittaa direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimetyn järjestelmän toimintaa tai oikeutta kyseisessä direktiivissä tarkoitettuun vakuuteen.

(20 a) Tehokkaan kriisinratkaisun keskeinen näkökohta on sen varmistaminen, että kun kriisinratkaisu käynnistetään laitoksen osalta, sen vastapuolet johdannais- ja muissa rahoitus sopimuksissa eivät voi purkaa positioitaan ainoastaan sen vuoksi, että kriisinratkaisu käynnistetään laitoksen osalta. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat keskeyttää kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kanssa tehdystä sopimuksesta johtuvat maksu- tai toimitusvelvoitteet ja niillä on valtuudet rajoittaa vastapuolten oikeuksia sulkea, nopeuttaa tai muulla tavoin purkaa rahoitus sopimuksia. Näitä vaatimuksia ei sovelleta suoraan kolmannen maan lainsäädännön nojalla tehtyihin sopimuksiin. Jos rajatylittävää tunnustamista koskevia sääntelypuutteita ei ole, jäsenvaltioiden olisi vaadittava laitoksia ja 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä sisällyttämään asiaankuuluviin rahoitus sopimukseen sopimusehto, jossa tunnustetaan, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat soveltaa niihin valtuuksia keskeyttää oikeudet ja velvoitteet tai rajoittaa näitä ja että 68 artiklan vaatimukset sitovat niitä niin kuin rahoitus sopimus olisi asiaankuuluvan jäsenvaltion lainsäädännön alainen. Pienentääkseen häiriöiden leviämisen riskiä jäsenvaltiot voivat vaatia emoyrityksiä varmistamaan, että kolmannessa maassa toimivat tytäryritykset, jotka ovat luottolaitoksia, sijoituspalveluyrityksiä (tai jotka olisivat sijoituspalveluyrityksiä, jos niillä olisi päätoimipaikka asiaankuuluvassa jäsenvaltiossa) tai rahoituslaitoksia, muuttavat rahoitus sopimuksiaan, jotka ovat emoyrityksen takaamia tai näiden muuten tukemia tai joihin sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysoikeuksia emoyrityksen suhteen.

- (26) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta eli vahvistaa elvytys- ja kriisinratkaisukehystä koskevia yhdenmukaisia sääntöjä, vaan se voidaan toiminnan laajuuden vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (27) Jotta voidaan varmistaa asianmukainen määräaika tämän direktiivin täytäntöön panemiseksi ja soveltamiseksi, jäsenvaltioille olisi annettava sen voimaantulosta kahdeksantoista kuukautta aikaa saattaa se osaksi kansallista lainsäädäntöään. Kuitenkin julkistamista koskevia säännöksiä olisi sovellettava 1 päivästä tammikuuta 2024 sen varmistamiseksi, että kaikille unionissa oleville laitoksille annetaan riittävästi aikaa MREL-vähimmäisvaatimuksen vaaditun tason saavuttamiseen asianmukaisesti,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Direktiivin 2014/59/EU muuttaminen

- 2) Korvataan 2 artiklan 1 kohdan 70 ja 71 alakohdassa, 36 artiklan 4 kohdan d alakohdassa, 37 artiklan 10 kohdan a alakohdassa, 44 artiklan 3 ja 4 kohdassa, 44 artiklan 5 kohdan a alakohdassa, 46 artiklassa, 47 artiklan 1 kohdan b alakohdan ii alakohdassa, 48 artiklassa, 63 artiklan 1 kohdan e, f ja j alakohdassa, 66 artiklan 4 kohdassa ja liitteessä olevan B jakson 6 ja 17 kohdassa termi 'hyväksyttävät velat' termillä 'alentamiskelpoiset velat' soveltuvassa muodossa.
- 3) Lisätään 2 artiklan 1 kohtaan alakohta seuraavasti:
- "71 a) 'hyväksyttävillä veloilla' alentamiskelpoisia velkoja, jotka täyttävät tapauksen mukaan 45 b artiklan tai 45 g artiklan 3 kohdan a alakohdan edellytykset;"

4) Lisätään 2 artiklan 1 kohtaan 83 a, 83 b ja 83 c alakohta seuraavasti:

"83 a)'kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä'

a) unioniin sijoittautunutta yhteisöä, jonka kriisinratkaisuviranomainen on 12 artiklan mukaisesti määrittänyt yhteisöksi, johon kriisinratkaisusuunnitelmassa kohdistetaan kriisinratkaisutoimia; tai

b) laitosta, joka ei kuulu direktiivin 2013/36/EU 111 ja 112 artiklan nojalla konsolidoidun valvonnan piiriin kuuluvaan konserniin ja johon 10 artiklan nojalla laaditussa kriisinratkaisusuunnitelmassa kohdistetaan kriisinratkaisutoimia;

83 b) 'kriisinratkaisun kohteena olevalla konsernilla'

a) kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä ja sen tytäryrityksiä, jotka eivät ole

i) kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä tai

ii) toisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksiä tai

iii) kolmanteen maahan sijoittautuneita yhteisöjä, jotka eivät kuulu kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kriisinratkaisusuunnitelman mukaisesti, ja niiden tytäryrityksiä;

b) keskusyhteisöön kuuluvia luottolaitoksia, keskusyhteisöä ja kaikkia keskusyhteisön määräysvallassa olevia laitoksia, kun yksi näistä yhteisöistä on kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö;

83 c) 'maailmanlaajuisella järjestelmän kannalta merkittävällä laitoksella' (G-SII-laitos) asetuksen (EU) N:o 575/2013 4 artiklan 1 kohdan 132 alakohdassa määriteltyä G-SII-laitosta;"

4 a) Lisätään 10 artiklan 6 kohtaan alakohta seuraavasti:

"Kriisinratkaisusuunnitelmaa on tarvittaessa tarkasteltava uudelleen kriisinratkaisutoimien täytäntöönpanon tai 59 artiklassa tarkoitettujen valtuuksien käytön jälkeen.

Asettaessaan 10 artiklan 7 kohdan o ja p alakohdassa tarkoitettuja määräaikoja kriisinratkaisuviranomainen ottaa huomioon määräajan, joka on asetettu direktiivin 2013/36/EU 104 b artiklassa tarkoitetun vaatimuksen noudattamiselle."

4 b) Korvataan 10 artiklan 7 kohdan o alakohta seuraavasti:

"o) 45 g ja 45 f artiklassa tarkoitetut vaatimukset ja tarvittaessa määräaika kyseisen tason saavuttamiselle;"

4 c) Korvataan 10 artiklan 7 kohdan p alakohta seuraavasti:

"p) jos kriisinratkaisuviranomainen soveltaa 45 b artiklan 3 kohtaa, sen noudattamista koskeva määräaika kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle."

4 d) Lisätään 10 artiklan 7 kohtaan alakohta seuraavasti:

"Asetettaessa ensimmäisen alakohdan o ja p alakohdassa tarkoitettuja määräaikoja kriisinratkaisusuunnitelmassa on varmistettava, että kyseiset määräajat ovat asianmukaiset ja että suunnitelmassa otetaan huomioon

i) talletusten yleisyys ja velkainstrumenttien puuttuminen rahoitusmallista;

ii) hyväksyttävien velkojen rajallinen pääsy pääomamarkkinoille;

iii) turvautuminen ydinpääomaan (CET1) 45 f artiklassa tarkoitetun vaatimuksen täyttämiseksi."

5) Korvataan 12 artiklan 1 kohta seuraavasti:

"1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernitason kriisinratkaisuviranomaiset laativat konsernin kriisinratkaisusuunnitelmat yhdessä tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja merkittävien sivuliikkeiden kriisinratkaisuviranomaisia kuultuaan siltä osin kuin se on merkittävän sivuliikkeen kannalta tarkoituksenmukaista. Konsernin kriisinratkaisusuunnitelmassa on osoitettava toimenpiteet, jotka toteutetaan seuraavien osalta:

- a) unionissa emoyrityksenä toimiva yritys;
- b) konserniin kuuluvat tytäryritykset, jotka sijaitsevat unionissa;
- c) 1 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa tarkoitettut yhteisöt; ja
- d) VI osaston mukaisesti konserniin kuuluvat tytäryritykset, jotka sijaitsevat unionin ulkopuolella.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden mukaisesti kriisinratkaisusuunnitelmassa on nimettävä kunkin konsernin osalta:

- a) kriisinratkaisun kohteena olevat yhteisöt;
- b) kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit."

6) Korvataan 12 artiklan 3 kohdan a ja b alakohta seuraavasti:

- a) esitettävä kriisinratkaisun kohteena olevissa yhteisöissä toteutettaviksi suunnitellut kriisinratkaisutoimet 10 artiklan 3 kohdassa tarkoitetuissa skenaarioissa ja kyseisten kriisinratkaisutoimien vaikutukset 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettuihin muihin konserniyhteisöihin, emoyritykseen ja tytäryrityksinä toimiviin laitoksiin;
- b) tarkasteltava, missä määrin kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia voitaisiin soveltaa ja käyttää koordinoitusti unioniin sijoittautuneisiin kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin, mukaan lukien toimenpiteet, joiden avulla voidaan edesauttaa sitä, että kolmas osapuoli ostaisi konsernin kokonaisuudessaan taikka erikseen liiketoiminta-alueita tai konsernin eri yhteisöjen tuottamia toimintoja tai yksittäisiä konserniyhteisöjä tai kriisinratkaisun kohteena olevia konserneja sekä tunnistaa koordinoitun kriisinratkaisun mahdolliset esteet;"

7) Korvataan 12 artiklan 3 kohdan e alakohta seuraavasti:

"e) esitettävä mahdolliset lisätoimet, joita ei ole mainittu tässä direktiivissä ja joita asianomaiset kriisinratkaisuviranomaiset aikovat soveltaa kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluviin yhteisöihin;"

8) Lisätään 12 artiklan 3 kohtaan a 1 alakohta seuraavasti:

"a 1) konsernin muodostuessa useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista esitettävä kunkin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisun kohteena olevissa yhteisöissä suunnitellut kriisinratkaisutoimet ja tällaisten toimien vaikutukset seuraaviin:

- i) muut samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvat konserniyhteisöt;
- ii) muut kriisinratkaisun kohteena olevat konsernit."

9) Lisätään 13 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan jälkeen alakohta seuraavasti:

"Jos jokin konserni muodostuu useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista, 12 artiklan 3 kohdan a 1 alakohdassa tarkoitettut suunnitellut kriisinratkaisutoimet on sisällytettävä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun yhteiseen päätökseen."

10) Korvataan 13 artiklan 6 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

"Jollei yhteistä päätöstä saada aikaan kriisinratkaisuviranomaisten kesken neljän kuukauden määräajassa, kunkin tytäryrityksestä vastaavan kriisinratkaisuviranomaisen, joka on eri mieltä konsernin kriisinratkaisusuunnitelmasta, on tehtävä oma päätöksensä ja tarvittaessa yksilöitävä kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö sekä laadittava kriisinratkaisusuunnitelma lainkäyttöalueellaan sijaitsevista yhteisöistä muodostuvaa kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia varten ja ylläpidettävä sitä. Kunkin eri mieltä olevan kriisinratkaisuviranomaisen yksittäisen päätöksen on oltava kaikilta osin perusteltu, ja siinä on esitettävä ehdotetusta konsernin kriisinratkaisusuunnitelmasta eriävän mielipiteen syyt ja otettava huomioon muiden kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten näkökannat ja varaukset. Kunkin kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava päätöksestään muille kriisinratkaisukollegion jäsenille."

11) Korvataan 16 artiklan 1 kohdan toinen alakohta seuraavasti:

"Konserni katsotaan purkamiskelpoiseksi, jos kriisinratkaisuviranomaiset pystyvät uskottavasti joko likvidoimaan konserniyhteisöt tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai toteuttamaan kyseisen konsernin kriisinratkaisun soveltaen konsernin kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin kriisinratkaisuvälineitä ja -valtuuksia välttämällä mahdollisimman pitkälle aiheuttamasta merkittäviä haitallisia seurauksia niiden jäsenvaltioiden, joihin konserniyhteisöt tai sivuliikkeet ovat sijoittautuneet, muiden jäsenvaltioiden tai unionin rahoitusjärjestelmille, olipa kyse laajemmasta rahoitusalan epävakauksesta tai koko järjestelmän laajuisista tapahtumista, ja pyrkien varmistamaan kyseisten konserniyhteisöjen kriittisten toimintojen jatkuvuuden, jos ne ovat helposti erotettavissa hyvissä ajoin tai muilla keinoin. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten on ilmoitettava EPV:lle hyvissä ajoin aina, kun konsernia ei katsota purkamiskelpoiseksi."

12) Lisätään 16 artiklaan 4 kohta seuraavasti:

"Jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernin muodostuessa useammasta kuin yhdestä kriisinratkaisun kohteena olevasta konsernista 1 kohdassa tarkoitetut viranomaiset arvioivat kunkin kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin purkamismahdollisuudet tämän artiklan mukaisesti.

Edellä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu arviointi on toteutettava koko konsernia koskevan purkamismahdollisuuksien arvioinnin lisäksi ja 13 artiklassa säädetyn päätöksentekomenettelyn nojalla."

12 a) Lisätään 16 artiklan jälkeen uusi 16 a artikla seuraavasti:

"16 a artikla

Valtuudet kieltää tietyt voitonjaot

1) Jos yhteisö täyttää samaan aikaan direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa määritellyn ja direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa määritellyt yhteenlasketut puskurivaatimukset, mutta se ei täytä samaan aikaan direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa määriteltyä yhteenlaskettua puskurivaatimusta ja

i) asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia ja

ii) 45 c ja 45 d artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia laskettuina tämän direktiivin 45 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti,

kyseisen yhteisön kriisinratkaisuviranomaisella on oltava valtuudet kieltää 2 ja 3 kohdan edellytysten täytyessä yhteisöä jakamasta suurempaa määrää kuin 4 kohdan mukaisesti laskettu omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimukseen liittyvä jakokelpoinen enimmäismäärä (jäljempänä 'M-MDA'), minkään seuraavan toimen avulla eli yhteisö ei saa

a) suorittaa ydinpääomaan (CET1) liittyvää voitonjakoa;

b) luoda velvoitetta maksaa muuttuvia palkkioita tai lisäeläke-etuuksia tai maksaa muuttuvia palkkioita, jos maksuvelvoite on luotu aikana, jona yhteisö ei ole täyttänyt yhteenlaskettuja puskurivaatimuksia;

c) suorittaa ensisijaiseen lisäpääomaan (AT1) kuuluviin instrumentteihin liittyviä maksuja.

Jos yhteisö on ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetussa tilanteessa, sen on viipymättä ilmoitettava kriisinratkaisuviranomaiselle rikkomisesta.

2) Yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on 1 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa toimivaltaista viranomaista kuultuaan ilman tarpeetonta viivytystä arvioitava 1 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien mahdollista käyttöä, ottaen huomioon seuraavat tekijät:

- a) rikkomisen syy, kesto ja laajuus sekä sen vaikutus purkamismahdollisuuksiin;
- b) yhteisön taloudellisen tilanteen kehittyminen ja todennäköisyys, että se saattaa lähitulevaisuudessa täyttää 32 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetun edellytyksen;
- c) todennäköisyys, että yhteisö pystyy varmistamaan 1 kohdassa tarkoitettujen vaatimusten noudattamisen kohtuullisessa ajassa;
- d) jos yhteisö ei pysty korvaamaan velkoja, jotka eivät enää täytä asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 b ja 72 c artiklan, 45 b artiklan tai 45 g artiklan 3 kohdan mukaisia hyväksyttävyyss- tai maturiteettikriteereitä, se, onko tämä kyvyttömyys luonteeltaan epäsystemaattista vai markkinoiden laajuisen häiriön aiheuttamaa;
- e) onko 1 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien käyttö asianmukaisin ja oikeasuhteisin keino puuttua laitosten tilanteeseen sillä perusteella, että se voi vaikuttaa sekä kyseisen yhteisön rahoitusehtoihin että sen purkamismahdollisuuksiin.

Kriisinratkaisuviranomaisen on toistettava arviointinsa siitä, käyttääkö se 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia vähintään kerran kuukaudessa rikkomisen keston ajan niin kauan, kuin yhteisö on edelleen 1 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa.

3) Jos kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että yhteisö on edelleen 1 kohdassa tarkoitettussa tilanteessa kuuden kuukauden kuluttua siitä, kun tällaisesta tilanteesta on ilmoitettu, kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaista viranomaista kuultuaan käytettävä 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia, paitsi jos kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että vähintään kaksi seuraavista edellytyksistä täyttyy:

- i) rikkominen johtuu rahoitusmarkkinoiden toiminnan vakavista häiriöistä, mikä johtaa laajalaaiseen rahoitusmarkkinoiden stressitilanteeseen useilla rahoitusmarkkinoiden eri segmenteillä;
- ii) i alakohdassa tarkoitettu häiriö johtaa paitsi yhteisön omien varojen ja hyväksyttävien velkojen instrumenttien hintojen epävakauden lisääntymiseen tai yhteisön lisääntyneisiin kuluihin, myös markkinoiden sulkeutumiseen kokonaan tai osittain, mikä estää yhteisöä laskemasta liikkeeseen markkinoille omien varojen ja hyväksyttävien velkojen instrumentteja;
- iii) ii alakohdassa tarkoitettu markkinoiden sulkeutuminen voidaan todeta ei vain asianomaisen yhteisön vaan myös useiden muiden yhteisöjen osalta;
- iv) i alakohdassa tarkoitettu häiriö estää kyseessä olevaa yhteisöä laskemasta liikkeeseen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen instrumentteja riittävässä määrin rikkomisen korjaamiseksi;
- v) 1 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien käytöllä on kielteisiä heijastusvaikutuksia osaan pankkialaa, mikä voi heikentää rahoitusvakautta.

Jos edeltävässä alakohdassa tarkoitettua poikkeusta sovelletaan, kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava toimivaltaiselle viranomaiselle päätöksestään ja selitettävä arviointiaan kirjallisesti.

Kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava edeltävän alakohdan olosuhteita uudelleen kuukausittain arvioidakseen, voidaanko poikkeusta soveltaa.

4) Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimukseen liittyvä jakokelpoinen enimmäismäärä (M-MDA) on laskettava kertomalla 5 kohdan mukaisesti laskettu summa 6 kohdan mukaisesti määritetyllä kertoimella. Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimukseen liittyvää jakokelpoista enimmäismäärää (M-MDA) on vähennettävä 1 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitetuilla toimilla.

5) Summa, joka kerrotaan 4 kohdan mukaisesti, muodostuu

- a) kesken tilikauden kertyneistä voitoista, jotka eivät sisälly ydinpääomaan (CET1) asetuksen (EU) N:o 575/2013 26 artiklan 2 kohdan nojalla ja joista on vähennetty kaikki johonkin tämän artiklan 1 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitettuun toimeen liittyvät voitonjaot tai maksut;

sekä

- b) tilikauden päätteeksi kertyneistä voitoista, jotka eivät sisälly ydinpääomaan (CET1) asetuksen (EU) N:o 575/2013 26 artiklan 2 kohdan nojalla ja joista on vähennetty kaikki johonkin tämän artiklan 1 kohdan a, b tai c alakohdassa tarkoitettuun toimeen liittyvät voitonjaot tai maksut;

vähennettynä

- c) määrillä, jotka olisi maksettava veroina, jos tämän kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettut erät jätettäisiin jakamatta.

6) Kerroin on määritettävä seuraavasti:

- a) jos laitoksen ylläpitämä ydinpääoma (CET1), jota ei käytetä asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklan ja tämän direktiivin 45 c ja 45 d artiklan mukaisten omien varojen vaatimusten täyttämiseen, on, kun se ilmaistaan prosenttiosuutena asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti lasketusta kokonaisriskin määrästä, yhteenlasketun puskurivaatimuksen ensimmäisessä (eli alimmassa) kvartiilissa, kerroin on 0;

- b) jos laitoksen ylläpitämä ydinpääoma (CET1), jota ei käytetä asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklan ja tämän direktiivin 45 c ja 45 d artiklan mukaisten omien varojen vaatimusten täyttämiseen, on, kun se ilmaistaan prosenttiosuutena asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti lasketusta kokonaisriskin määrästä, yhteenlasketun puskurivaatimuksen toisessa kvartiilissa, kerroin on 0,2;
- c) jos laitoksen ylläpitämä ydinpääoma (CET1), jota ei käytetä asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklan ja tämän direktiivin 45 c ja 45 d artiklan mukaisten omien varojen vaatimusten täyttämiseen, on, kun se ilmaistaan prosenttiosuutena asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti lasketusta kokonaisriskin määrästä, yhteenlasketun puskurivaatimuksen kolmannessa kvartiilissa, kerroin on 0,4;
- d) jos laitoksen ylläpitämä ydinpääoma (CET1), jota ei käytetä asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklan ja tämän direktiivin 45 c ja 45 d artiklan mukaisten omien varojen vaatimusten täyttämiseen, on, kun se ilmaistaan prosenttiosuutena asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti lasketusta kokonaisriskin määrästä, yhteenlasketun puskurivaatimuksen neljännessä (eli ylimmässä) kvartiilissa, kerroin on 0,6.

Yhteenlasketun puskurivaatimuksen kunkin kvartiilin ala- ja yläraja lasketaan seuraavasti:

$$\text{Lower bound of quartile} = \frac{\text{Combined buffer requirement}}{4} \times (Qn - 1)$$

$$\text{Upper bound of quartile} = \frac{\text{Combined buffer requirement}}{4} \times Qn$$

"Q_n" ilmoittaa kyseisen kvartiilin järjestysluvun."

12 aa) Korvataan 17 artiklassa termi 'laitos' termillä 'yhteisö'.

13) Lisätään 17 artiklan 3 kohtaan alakohta seuraavasti:

"Yhteisön on kahden viikon kuluessa 1 kohdan mukaisesti annetun ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava kriisinratkaisuviranomaiselle aikataulun kera mahdollisia toimenpiteitä, joilla varmistetaan, että laitos noudattaa 45 f tai 45 g artiklaa ja direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettua vaatimusta, jos purkamismahdollisuuksien este johtuu tilanteesta, jossa

a) yhteisö täyttää samaan aikaan direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa määritellyn ja direktiivin 2013/36/EU 141 a artiklan 1 kohdan a, b ja c alakohdassa määritellyt yhteenlasketut puskurivaatimukset, mutta se ei täytä samanaikaisesti direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa määriteltyä yhteenlaskettua puskurivaatimusta ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia tai 45 c ja 45 d artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia laskettuina tämän direktiivin 45 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti; tai

b) yhteisö ei täytä asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a ja 494 artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia tai jäljempänä 45 c ja 45 d artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia.

Ehdotettujen toimenpiteiden täytäntöönpanon aikataulussa on otettava huomioon syyt, jotka ovat johtaneet kyseiseen esteeseen. Kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaista viranomaista kuultuaan arvioitava, voidaanko näillä toimenpiteillä puuttua tosiasiallisesti kyseiseen olennaiseen esteeseen tai poistaa se."

14) Lisätään 17 artiklan 5 kohtaan h 1 alakohta seuraavasti:

"h 1) velvoittaa laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö toimittamaan suunnitelma, jonka tarkoituksena on palauttaa 45 f tai 45 g artiklan mukaisuus, ilmaistuna asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti laskettuna kokonaisriskin määränä, ja tapauksen mukaan direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettujen vaatimuksen mukaisuus ja 45 f tai 45 g artiklassa tarkoitettujen vaatimusten mukaisuus, ilmaistuna prosenttiosuutena asetuksen (EU) N:o 575/2013 429 ja 429 a artiklan mukaisesti laskettujen vastuiden kokonaismäärästä;"

15) Lisätään 17 artiklan 5 kohtaan j 1 alakohta seuraavasti:

"j 1) velvoittaa laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö muuttamaan omien varojen instrumenttien maturiteettiprofiili toimivaltaisen viranomaisen suostumuksen saatuaan ja 45 b artiklassa tarkoitettujen hyväksyttävien velkojen tai 45 g artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettujen erien maturiteettiprofiili, jotta 45 f tai 45 g artiklan jatkuva noudattaminen voidaan varmistaa."

16) Korvataan 17 artiklan 5 kohdan i alakohdassa ilmaus "45 artiklassa" ja j alakohdassa ilmaus "45 kohdassa" ilmauksella "45 f ja 45 g artiklassa".

17) Korvataan 18 artiklan 1–7 kohta seuraavasti:

1. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on yhdessä tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa ja kuultuaan valvontakollegiota ja siltä osin kuin se on merkittävien sivuliikkeiden osalta tarkoituksenmukaista, kriisinratkaisuviranomaisia, joiden lainkäyttöalueella sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä, harkittava 16 artiklassa edellytettyä arviointia kriisinratkaisukollegiossa ja toteutettava kaikki kohtuulliset toimenpiteet, jotta voidaan saada aikaan yhteinen päätös 17 artiklan 4 kohdan mukaisesti esitettyjen toimenpiteiden soveltamisesta kaikkiin kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin ja niiden tytäryrityksiin, jotka ovat 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ja kuuluvat konserniin.

2. Konsernitason kriisintarkaisuviranomaisen on asetuksen (EU) N:o 1093/2010 25 artiklan 1 kohdan mukaisesti yhteistyössä konsolidointiryhmän valvojan ja EPV:n kanssa laadittava asiaa koskeva kertomus ja lähetettävä se unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle ja tytäryritysten kriisintarkaisuviranomaisille, jotka toimittavat sen valvonnassaan oleville tytäryrityksille, sekä kriisintarkaisuviranomaisille, joiden lainkäyttöalueella sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä. Kertomus on laadittava toimivaltaisten viranomaisten kuulemisen jälkeen, ja siinä on käsiteltävä olennaisia esteitä kriisintarkaisuvälineiden ja -valtuuksien tehokkaalle käytölle konserniin tai kriisintarkaisun kohteena oleviin konserneihin konsernin muodostuessa useammasta kuin yhdestä kriisintarkaisun kohteena olevasta konsernista. Kertomuksessa on tarkasteltava vaikutusta laitoksen liiketoimintamalliin ja suositeltava oikeasuhteisia ja kohdennettuja toimenpiteitä, jotka viranomaisen mukaan ovat välttämättömiä tai asianmukaisia näiden esteiden poistamiseksi. Jos konsernin purkamismahdollisuuksien este johtuu 17 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua konserniyhteisön tilanteesta, konsernitason kriisintarkaisuviranomaisen on ilmoitettava kyseisestä esteestä tekemästään arvioinnista unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle kuultuaan kriisintarkaisun kohteena olevan yhteisön ja sen tytäryrityksinä toimivien laitosten kriisintarkaisuviranomaisia.

3. Unionissa emoyrityksenä toimiva yritys voi neljän kuukauden kuluessa siitä päivästä, jona se on vastaanottanut kertomuksen, toimittaa huomautuksensa ja ehdottaa konsernitason kriisintarkaisuviranomaiselle vaihtoehtoisia toimenpiteitä kertomuksessa yksilöityjen esteiden korjaamiseksi.

Jos nämä esteet johtuvat 17 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua konserniyhteisön tilanteesta, unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen on kahden viikon kuluessa 2 kohdan mukaisesti annetun ilmoituksen vastaanottamisesta ehdotettava konsernitason kriisintarkaisuviranomaiselle aikataulun kera mahdollisia toimenpiteitä, joilla varmistetaan, että laitos noudattaa 45 f tai 45 g artiklaa, ilmaistuna asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti laskettuna kokonaisriskin määränä, ja tapauksen mukaan direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettua vaatimusta sekä 45 f tai 45 g artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia, ilmaistuna prosenttiosuutena asetuksen (EU) N:o 575/2013 429 ja 429 a artiklan mukaisesti laskettujen vastuiden kokonaismäärästä.

Ehdotettujen toimenpiteiden täytäntöönpanon aikataulussa on otettava huomioon syyt, jotka ovat johtaneet kyseiseen esteeseen. Kriisintarkaisuviranomaisen on toimivaltaista viranomaista kuultuaan arvioitava, voidaanko näillä toimenpiteillä tosiasiallisesti puuttua kyseiseen olennaiseen esteeseen tai poistaa se.

4. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen mahdollisesti ehdottamat toimenpiteet konsolidointiryhmän valvojalle, EPV:lle, tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisille ja kriisinratkaisuviranomaisille, joiden lainkäyttöalueella sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä, siltä osin kuin se on merkittävän sivuliikkeen kannalta tarkoituksenmukaista. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten ja tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten on kuultuaan toimivaltaisia viranomaisia ja niiden lainkäyttöalueiden kriisinratkaisuviranomaisia, joissa sijaitsee merkittäviä sivuliikkeitä, tehtävä kaikkensa, jotta kriisinratkaisukollegiossa saadaan aikaan yhteinen päätös olennaisten esteiden osoittamisesta ja tarvittaessa unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen ehdottamien toimenpiteiden ja viranomaisten vaatimien toimenpiteiden arvioinnista esteisiin puuttumiseksi tai niiden poistamiseksi, jolloin on otettava huomioon toimenpiteiden mahdollinen vaikutus kaikissa jäsenvaltioissa, joissa konserni toimii.

5. Yhteiseen päätökseen on päästävä neljän kuukauden kuluessa unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen mahdollisten huomautusten toimittamisesta. Jos unionissa emoyrityksenä toimiva yritys ei ole toimittanut huomautuksia, yhteiseen päätökseen on päästävä yhden kuukauden kuluessa 3 kohdassa tarkoitetun neljän kuukauden määräajan päättymisestä.

Edellä 17 artiklan 3 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetusta tilanteesta johtuvia purkamismahdollisuuksien esteitä koskevaan yhteiseen päätökseen on päästävä 3 kohdan mukaisesti kahden viikon kuluessa unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen mahdollisten huomautusten toimittamisesta.

Yhteisen päätöksen on oltava perusteltu, ja se on esitettävä asiakirjassa, joka konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle. EPV voi kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä auttaa kriisinratkaisuviranomaisia saamaan aikaan yhteisen päätöksen asetuksen (EU) N:o 1093/2010 31 artiklan c alakohdan mukaisesti.

6. Jollei yhteistä päätöstä tehdä 5 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on, kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen kriisinratkaisuviranomaisia kuultuaan, jos kyseessä on eri viranomainen, tehtävä oma päätöksensä konsernitasolla 17 artiklan 4 kohdan nojalla toteutettavista tarkoituksenmukaisista toimenpiteistä. Päätöksen on oltava kaikilta osin perusteltu, ja siinä on otettava huomioon muiden kriisinratkaisuviranomaisten näkemykset ja varaukset. Konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on toimitettava päätös unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle.

Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen on 5 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa saattanut tämän artiklan 9 kohdassa mainitun asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. Edellä 5 kohdassa tarkoitettua määräaika pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluajana. EPV tekee päätöksensä kuukauden kuluessa. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun 5 kohdassa tarkoitettu määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä, sovelletaan konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä.

6 a. Jollei yhteistä päätöstä tehdä 5 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa, asiaankuuluvan, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä oma päätöksensä kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla 17 artiklan 4 kohdan nojalla toteutettavista tarkoituksenmukaisista toimenpiteistä.

Päätöksen on oltava kaikilta osin perusteltu, ja siinä on otettava huomioon muiden samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen kriisinratkaisuviranomaisten ja konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen näkemykset ja varaukset. Asiaankuuluvien kriisinratkaisuviranomaisten on toimitettava päätös kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle.

Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen on 5 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa saattanut tämän artiklan 9 kohdassa mainitun asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. Edellä 5 kohdassa tarkoitettua määräaika pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluajana. EPV tekee päätöksensä kuukauden kuluessa. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun 5 kohdassa tarkoitettu määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä, sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä.

7. Jollei yhteistä päätöstä ole, tytäryritysten, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, kriisinratkaisuviranomaiset tekevät omat päätöksensä tarkoituksenmukaisista toimenpiteistä, jotka kunkin yksittäisen tytäryrityksen on toteutettava 17 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Päätöksen on oltava kaikilta osin perusteltu, ja siinä on otettava huomioon muiden kriisinratkaisuviranomaisten näkemykset ja varaukset. Päätös on toimitettava asiaankuuluvalla tytäryritykselle ja kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaiselle ja, jos tämä on eri viranomainen, konsernitason kriisinratkaisuviranomaiselle.

Jos jokin kriisinratkaisuviranomainen on 5 kohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa saattanut tämän artiklan 9 kohdassa mainitun asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. Edellä 5 kohdassa tarkoitettua määräaika pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluaikana. EPV:n on tehtävä päätöksensä yhden kuukauden kuluessa. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun 5 kohdassa tarkoitettu määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä, sovelletaan tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä."

20) Korvataan 32 artiklan 1 kohdan b alakohta seuraavasti:

"b) ottaen huomioon aika ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että laitoksen kaatuminen on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään laitokseen kohdistuvilla yksityisen sektorin toimenpiteillä, mukaan lukien laitosten suojajärjestelmien toimenpiteet, tai valvontatoimella, mukaan lukien varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet tai 45 g artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettujen kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien tai hyväksyttävien velkojen alaskirjaus tai muuntaminen 59 artiklan 2 kohdan mukaisesti;"

20 a) Lisätään 32 a artikla seuraavasti:

"32 a artikla

Keskusyhteisöön pysyvästi kuuluvia luottolaitoksia koskevat kriisinratkaisun edellytykset

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat toteuttaa kriisinratkaisutoimen, joka koskee keskusyhteisöä ja kaikkia siihen kuuluvia luottolaitoksia, jos keskusyhteisö ja siihen kuuluvat luottolaitokset kokonaisuutena täyttävät 32 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset."

21) Korvataan 33 artiklan 2, 3 ja 4 kohta seuraavasti:

"2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat kriisinratkaisutoimen, joka koskee 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä, jos yhteisö täyttää 32 artiklan 1 kohdan edellytykset.

3. Jos monialan holdingyhtiön tytäryrityksenä toimivat laitokset ovat suoraan tai välillisesti välitason rahoitusholdingyhtiön omistuksessa, kriisinratkaisusuunnitelmassa on varmistettava, että kriisinratkaisun kohteena olevaksi yhteisöksi määritetään välitason rahoitusholdingyhtiö, ja jäsenvaltioiden on varmistettava, että konsernin kriisinratkaisuun tarkoitetut kriisinratkaisutoimet toteutetaan välitason rahoitusholdingyhtiön suhteen. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset eivät toteuta konsernin kriisinratkaisuun tarkoitettuja kriisinratkaisutoimia monialan holdingyhtiön suhteen.

4. Jollei tämän artiklan 3 kohdan säännöksistä muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaiset voivat huolimatta siitä, ettei 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö täytä 32 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, toteuttaa kriisinratkaisutoimen 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön suhteen, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) yhteisö on kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö;
- b) yksi tai useampi kyseisen yhteisön tytäryrityksistä, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, täyttää 32 artiklan 1 kohdan edellytykset;

c) kyseisten tytäryritysten varat ja velat ovat sellaiset, että niiden laiminlyönti uhkaa koko kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia ja joko tällaisten laitoksena toimivien tytäryritysten tai koko asianomaisen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisu edellyttää 1 artiklan 1 kohdan c tai d alakohdassa tarkoitettua yhteisöä koskevia kriisinratkaisutoimia."

21 a) Lisätään 33 a artikla seuraavasti:

"33 a artikla

Valtuudet keskeyttää tiettyjä velvoitteita

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden asiaankuuluvilla kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoitteet, joiden osapuoli laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö on, jos kriisinratkaisuviranomainen todettuaan 32 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti, että laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, päättää, että keskeytysvaltuuksien käyttäminen on välttämätöntä, jotta estetään laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön taloudellisen tilan heikkeneminen entisestään tai jotta voidaan määrittää, että 32 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan mukaiset edellytykset täyttyvät, tai jotta voidaan valita tarkoituksenmukaisimmat kriisinratkaisuvälineet.

Kriisinratkaisuviranomainen päättää keskeytysvaltuuksien käyttämisestä estääkseen laitoksen taloudellisen tilan heikkenemisen entisestään tai voidakseen todeta, että 32 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettut edellytykset täyttyvät, kuultuaan toimivaltaista viranomaista, joka vastaa kuulemiseen hyvissä ajoin likviditeetin ulosvirtausten estämiseksi tällä välin.

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta maksu- ja toimitusvelvoitteisiin, joiden edunsaajina ovat direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimetyt järjestelmät tai järjestelmien ylläpitäjät, keskusvastapuolet, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet ja keskuspankit.

Kriisinratkaisuviranomaisilla on valtuudet keskeyttää maksu- tai toimitusvelvoitteet ja säätää näiden valtuuksien soveltamisala asianmukaisesti konkreettisen tapauksen tarpeita vastaavaksi.

Kriisinratkaisuviranomaisten on erityisesti arvioitava huolellisesti, onko asianmukaista soveltaa keskeyttämistä direktiivin 2014/49/EU 2 artiklan 1 kohdan 2 alakohdan määritelmän mukaisiin suojakelpoisiin talletuksiin, erityisesti luonnollisten henkilöiden sekä mikroyritysten ja pienten ja keskisuurten yritysten hallussa oleviin suojattuihin talletuksiin.

Kun kriisinratkaisuviranomaiset käyttävät maksu- tai toimitusvelvoitteiden keskeyttämistä koskevia valtuuksia suojakelpoisiin talletuksiin nähden, ne voivat päättää, että tallettajilla on oikeus saada käyttöönsä riittävä päivittäinen summa.

3. Edellä olevan 1 kohdan mukaisen keskeyttämisjakson on oltava mahdollisimman lyhyt eikä se saa ylittää vähimmäisaikaa, jonka kriisinratkaisuviranomainen katsoo ehdottoman välttämättömäksi tämän artiklan 1 kohdan mukaisissa tarkoituksissa, eikä se saa missään tapauksessa olla pidempi kuin aika keskeyttämisilmoituksen julkistamisesta 7 kohdan mukaisesti keskiyöhön saakka laitoksen tai yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen jäsenvaltiossa julkistamista seuraavan pankkipäivän päättyessä.

4. Kriisinratkaisuviranomaisten on tämän artiklan mukaisia valtuuksia käyttäessään otettava huomioon, miten näiden valtuuksien käyttäminen saattaa vaikuttaa rahoitusmarkkinoiden asianmukaiseen toimintaan, ja tarkasteltava voimassa olevia kansallisia sääntöjä sekä valvonta- ja tuomiovaltaa velkojien oikeuksien ja velkojien yhdenvertaisen kohtelun turvaamiseksi maksukyvyttömyysmenettelyissä. Kriisinratkaisuviranomaisten on erityisesti otettava huomioon se, sovelletaanko laitokseen tai yhteisöön mahdollisesti kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä 32 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisen toteamisen tuloksena, ja toteutettava aiheellisiksi katsomansa järjestelyt riittävän koordinoinnin varmistamiseksi kansallisten hallinto- tai oikeusviranomaisten kanssa.

5. Jos laitoksen sopimuksen mukaiset maksu- tai toimitusvelvoitteet keskeytetään 1 kohdan nojalla, kyseisen laitoksen vastapuolten sopimuksen mukaiset maksu- tai toimitusvelvoitteet on keskeytettävä samanpituisiksi ajaksi.

6. Maksu- tai toimitusvelvoite, joka olisi erääntynyt 1 kohdan mukaisen keskeyttämisjakson aikana, erääntyy välittömästi kyseisen jakson päättyttyä.

7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset ilmoittavat viipymättä laitokselle tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettulle yhteisölle ja 83 artiklan 2 kohdan a–h alakohdassa tarkoitetuille viranomaisille siitä, että ne käyttävät valtuuksia keskeyttää tiettyjä velvoitteita todettuaan 32 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti, että laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, ja ennen kriisinratkaisupäätöksen tekemistä.

Kriisinratkaisuviranomaisen on 83 artiklan 4 kohdassa tarkoituin tavoin julkaistava jäljennös siitä määräyksestä tai instrumentista, jonka nojalla velvoitteet keskeytetään tämän artiklan mukaisesti, sekä keskeyttämisen ehdot ja kesto, tai varmistettava niiden julkaiseminen.

8. Tämän artiklan soveltaminen ei rajoita sellaisten, jäsenvaltioiden kansalliseen lainsäädäntöön sisältyvien säännösten soveltamista, joilla myönnetään valtuudet maksu- tai toimitusvelvoitteiden keskeyttämiseen ennen 32 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaista toteamista, että laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, tai joita sovelletaan laitoksiin, jotka on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, ja jotka ylittävät tässä artiklassa säädetyn soveltamisalan ja keston. Tällaisia valtuuksia käytetään noudattaen asiaankuuluvissa kansallisissa laeissa säädettyä soveltamisalaa, kestoja ja edellytyksiä. Tässä artiklassa tarkoitettut edellytykset eivät vaikuta edellytyksiin, jotka liittyvät sellaisiin maksu- tai toimitusvelvoitteiden keskeyttämisvaltuuksiin.

9. Jäsenvaltioiden on vahvistettava, että jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää laitokseen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön liittyviä maksu- tai toimitusvelvoitteiden keskeyttämisvaltuuksia 1 kohdan nojalla, kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää myös valtuuksia rajoittaa laitoksen vakuudellisia velkoja suhteessa kyseisen laitoksen tai yhteisön mihin tahansa varoihin yhtä pitkän ajan. Sovelletaan 70 artiklan 2–4 kohdan säännöksiä.

10. Jäsenvaltioiden on vahvistettava, että jos kriisinratkaisuviranomainen käyttää laitokseen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön liittyviä maksu- tai toimitusvelvoitteiden keskeyttämisvaltuuksia 1 kohdan nojalla, kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää myös valtuuksia keskeyttää kyseisen laitoksen kanssa tehdyn sopimuksen osapuolen purkamisoikeudet yhtä pitkäksi ajaksi. Sovelletaan 71 artiklan 2–8 kohdan säännöksiä.

11. Siinä tapauksessa, että kriisinratkaisuviranomainen on todettuaan 32 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisesti, että laitos on lähellä kaatumista tai todennäköisesti kaatuu, käyttänyt tämän artiklan 1 tai 9 tai 10 kohdan mukaisia valtuuksia, ja jos sen jälkeen on toteutettu kyseiseen laitokseen liittyvä kriisinratkaisutoimi, kriisinratkaisuviranomainen ei saa käyttää 69 artiklan 1 kohdan, 70 artiklan 1 kohdan tai 71 artiklan 1 kohdan mukaisia valtuuksiaan kyseisen laitoksen suhteen."

22) Korvataan 44 artiklan 2 kohdan f alakohta seuraavasti:

"f) velat, joiden jäljellä oleva maturiteetti on alle seitsemän päivää ja joiden edunsaajina ovat direktiivin 98/26/EY mukaisesti nimetyt järjestelmät tai järjestelmien ylläpitäjät tai niiden osapuolet ja jotka aiheutuvat tällaiseen järjestelmään osallistumisesta tai joiden edunsaajina ovat EAMV:n tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet;"

22 a) Lisätään 44 artiklan 2 kohtaan h alakohta seuraavasti:

"h) velat, joiden edunsaajina ovat laitokset tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d kohdassa tarkoitettut yhteisöt, jotka kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin mutta eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, niiden maturiteeteista riippumatta, paitsi jos nämä velat ovat tavallisia vakuudettomia velkoja huonommassa asemassa asiaankuuluvan kansallisen lainsäädännön mukaisesti, jossa vahvistetaan sinä päivänä, jona tämä direktiivi on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä, sovellettava saamisten ensisijaisuusjärjestys.

Edellistä alakohtaa sovellettaessa asianomaisen tytäryrityksen, joka ei ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava, onko 45 artiklan g kohdan 3 alakohdan mukaisten instrumenttien määrä riittävä parhaaksi arvioitun kriisinratkaisustrategian täytäntöönpanon tukemiseen."

22 b) Lisätään 44 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan jälkeen alakohta seuraavasti:

"Kriisinratkaisuviranmaisten on huolellisesti arvioitava, olisiko velat, joiden edunsaajina ovat laitokset tai tämän direktiivin 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d kohdassa tarkoitetut yhteisöt, jotka kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin mutta eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, ja joita ei ole rajattu alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisen ulkopuolelle tämän artiklan 2 kohdan h alakohdan nojalla, rajattava tai osittain rajattava soveltamisalan ulkopuolelle tämän kohdan a–d alakohdan nojalla kriisinratkaisustrategian tehokkaan täytäntöönpanon varmistamiseksi."

23) Korvataan 45 artikla seuraavilla artikloilla:

"45 artikla

Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen soveltaminen ja laskeminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että laitokset ja 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitetut yhteisöt täyttävät jatkuvasti omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vaatimukset 45–45 h artiklan mukaisesti, jos näissä artikloissa sitä edellytetään.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus lasketaan tapauksen mukaan 45 c artiklan 3, 3 a tai 4 kohdan mukaisesti omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määränä ja ilmaistaan prosenttiosuutena seuraavista:

a) edellä 1 kohdassa tarkoitetun asianomaisen yhteisön kokonaisriskin määrä laskettuna asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti;

b) edellä 1 kohdassa tarkoitetun asianomaisen yhteisön vastuiden kokonaismäärä laskettuna asetuksen (EU) N:o 575/2013 429 ja 429 a artiklan mukaisesti.

Vapautus omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksesta

1. Sen estämättä, mitä 45 artiklassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaisten on vapautettava katetuilla joukkovelkakirjalainoilla rahoitetut kiinnitysluottolaitokset, jotka kansallisen lainsäädännön mukaisesti eivät saa ottaa vastaan talletuksia, 45 artiklan 1 kohdassa vahvistetusta vaatimuksesta, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) nämä laitokset puretaan niitä varten säädettyjä kansallisia maksukyvyttömyysmenettelyjä tai muuntyyppisiä 38, 40 tai 42 artiklan mukaisesti täytäntöön pantavia menettelyjä noudattaen;
- b) tällaisin kansallisin maksukyvyttömyysmenettelyin tai muuntyyppisin menettelyin pyritään varmistamaan, että näiden laitosten velkojat, mukaan lukien tapauksen mukaan katettujen joukkovelkakirjalainojen haltijat, kantavat tappioita siten, että kriisinratkaisutavoitteet täytetään.

2. Laitokset, jotka on vapautettu 45 artiklan 1 kohdassa vahvistetusta vaatimuksesta, eivät saa olla osa 45 f artiklan 1 kohdassa tarkoitettua konsolidointia.

1. Hyväksyttävät velat on sisällytettävä kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omiin varoihin ja hyväksyttäviin velkoihin ainoastaan, jos ne täyttävät asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut edellytykset, lukuun ottamatta 72 b artiklan 2 kohdan d alakohtaa.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, silloin kun tässä direktiivissä viitataan asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a tai 92 b artiklan vaatimuksiin, kyseisiä artikloita sovellettaessa hyväksyttävät velat koostuvat asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 k artiklassa määritellyistä ja mainitun asetuksen toisen osan I osaston 5 a luvun mukaisesti määritetyistä hyväksyttävistä veloista.

2. Poiketen siitä, mitä asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklan 2 kohdan l alakohdassa säädetään, velat, jotka aiheutuvat velkainstrumenteista, joissa on johdannaispiirteitä, kuten strukturoidut velkakirjat, on sisällytettävä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrään ainoastaan, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) velkainstrumentista aiheutuvasta velasta on etukäteen liikkeeseen laskettaessa tiedossa pääoma, joka on kiinteä tai kasvava ja johon johdannaispiirteet eivät vaikuta, tai velkainstrumentti sisältää sopimusehdon, jossa täsmennetään vaateen määrä kriisinratkaisun yhteydessä;
- b) velkainstrumentista aiheutuvan velan tai kytketyn johdannaisen position arvo voidaan määrittää päivittäin suhteessa sellaisen samankaltaisen instrumentin, johon ei kohdistu luottoriskiä] aktiivisiin likvideihin kahdensuuntaisiin markkinoihin asetuksen (EU) N:o 575/2013 104 ja 105 artiklan mukaisesti // tai velkainstrumentti sisältää sopimusehdon, jossa täsmennetään vaateen määrä kriisinratkaisun yhteydessä;
- c) velkainstrumenttiin ja sen johdannaispiirteeseen ei sovelleta nettoutussopimusta eikä sen arvostamiseen 49 artiklan 3 kohtaa.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut velat on sisällytettävä omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrään ainoastaan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettua määrää vastaavalta osalta.

2 a. Sellaisen unioniin sijoittautuneen tytäryrityksen, joka kuuluu samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuin kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, sellaiselle nykyiselle osakkeenomistajalle, joka ei kuulu samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, liikkeeseen laskemat velat sisällytetään kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen omiin varoihin ja hyväksyttäviin velkoihin edellyttäen, että kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) ne on laskettu liikkeeseen 45 g artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisesti;
- b) näihin velkoihin liittyvien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttäminen 59 tai 62 artiklan mukaisesti ei vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä;
- c) niiden määrä ei ylitä määrää, joka on laskettu vähentämällä i alakohdassa tarkoitettu määrä ii alakohdassa tarkoitetusta määrästä:
 - i. summa, joka on saatu laskemalla yhteen kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle liikkeeseen lasketut ja sen joko suoraan tai välillisesti muiden samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen välityksellä ostamat velat sekä 45 g artiklan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti liikkeeseen lasketut omat varat;
 - ii. 45 g artiklan 1 kohdan mukaisesti vaadittu määrä.

3. Rajoittamatta 45 c artiklan 3 a kohdan ja 45 d artiklan 1 kohdan a alakohdan vähimmäisvaatimuksen soveltamista kriisinratkaisuviranomaisten on varmistettava, että kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen, jotka ovat G-SII-laitoksia tai kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen, joihin sovelletaan 45 c artiklan 3 a ja 3 b kohtaa, on täytettävä 45 f artiklassa tarkoitettun vaatimuksen osa, joka on yhtä kuin 8 prosenttia velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan luettuina, omilla varoilla ja sellaisilla instrumenteilla, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa, lukuun ottamatta kyseisen asetuksen 72 b artiklan 3–5 kohtaa, tarkoitettut edellytykset. Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön pyynnöstä kriisinratkaisuviranomainen voi sallia, että kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen, jotka ovat G-SII-laitoksia, tai kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen, joihin sovelletaan 45c artiklan 3 a ja 3 b kohtaa, on täytettävä taso, joka on vähemmän kuin 8 % velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan luettuina, mutta enemmän kuin määrä, joka saadaan soveltamalla kaavaa $(1-X1/X2) \times 8 \%$ velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan luettuina, omilla varoilla ja sellaisilla instrumenteilla, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa, lukuun ottamatta kyseisen asetuksen 72 b artiklan 3–5 kohtaa, tarkoitettut edellytykset, edellyttäen, että asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 b artiklan 3 kohdan a, b ja c alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kun asetuksen N:o 575/2013 72 b artiklan 3 kohdan nojalla mahdollisen vähennyksen osuuden rajaa noudatetaan ja kun
- $X1 = 3,5$ prosenttia asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti lasketusta kokonaisriskin määrästä;
- $X2 =$ määrä, joka on seuraavien summa: i) 18 prosenttia asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 3 kohdan mukaisesti lasketusta kokonaisriskin määrästä ja ii) direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu vaatimus.

4. Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen osalta, jotka eivät ole G-SII-laitoksia eivätkä kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, joihin sovelletaan 45 c artiklan 3 a ja 3 b kohtaa, kriisinratkaisuviranomainen voi päättää, että 45 f artiklassa tarkoitetun vaatimuksen osa, joka on enintään 8 prosenttia yhteisön velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan luettuina, tai 6 kohdassa tarkoitettua kaavaa soveltaen saatu määrä, sen mukaan kumpi on suurempi, on täytettävä omilla varoilla ja sellaisilla instrumenteilla, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa, lukuun ottamatta kyseisen asetuksen 72 b artiklan 3–5 kohtaa, tarkoitetut edellytykset, kun seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) ensimmäisessä ja toisessa kohdassa tarkoitetuilla muilla kuin etuoikeudeltaan huonommilla veloilla on maksukyvyttömyyttä koskevassa kansallisessa ensisijaisuusjärjestyksessä sama asema kuin tietyillä veloilla, jotka on rajattu alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 2 tai 3 kohdan mukaisesti;
- b) on olemassa riski, että alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien suunniteltu soveltaminen muihin kuin etuoikeudeltaan huonompiin velkoihin, joita ei ole rajattu alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 2 tai 3 kohdan mukaisesti, aiheuttaa tällaisista veloista syntyvien saamisten velkojille suurempia tappioita kuin niille aiheutuisi tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa;
- c) etuoikeudeltaan huonompien velkojen määrä ei ylitä määrää, joka on tarpeen sen varmistamiseksi, ettei b alakohdassa tarkoitetuille velkojille aiheudu suurempia tappioita kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisessa likvidaatiossa.

Jos kriisinratkaisuviranomainen toteaa, että velkaluokassa, johon kuuluu hyväksyttäviä velkoja, sellaisten velkojen määrä, jotka kohtuullisen todennäköisesti rajataan alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 2 tai 3 kohdan mukaisesti, on yli 10 prosenttia kyseisen luokan kokonaismäärästä, sen on arvioitava toisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettua riskiä.

5. Edellä olevia 3 ja 4 kohtaa sovellettaessa johdannaisista aiheutuneet velat on luettava mukaan velkojen kokonaismäärään siten, että vastapuolen nettoutusoikeudet tunnustetaan täysimääräisesti.

Yhteisön omat varat, joita käytetään direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen noudattamiseksi, on hyväksyttävä 3 ja 4 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen noudattamiseen.

6. Poiketen siitä, mitä 3 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomainen voi päättää, että kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen, jotka ovat G-SII-laitoksia, tai kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen, joihin sovelletaan 45 c artiklan 3 a tai 3 b kohtaa, on täytettävä 45 f artiklassa tarkoitettu vaatimus sellaisilla instrumenteilla, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa, lukuun ottamatta kyseisen asetuksen 72 b artiklan 3–5 kohtaa, tarkoitetut edellytykset, siinä määrin kuin näiden instrumenttien sekä yhteisön omien varojen, jotka johtuvat sen velvoitteesta noudattaa direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa, asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklassa sekä 45 c artiklan 3 a kohdassa ja 45 f artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia, summa ei ylitä 8:aa prosenttia yhteisön velkojen kokonaismäärästä, omat varat mukaan luettuina, tai kaavan $[Ax^2+Bx^2+C]$ soveltamisesta saatavaa määrää, sen mukaan kumpi on suurempi, kun A, B ja C ovat seuraavat:

A = asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettusta vaatimuksesta (ensimmäinen pilari) tuloksena oleva määrä,

B = direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettusta vaatimuksesta (toisen pilarin vaatimus) tuloksena oleva määrä,

C = direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettusta vaatimuksesta (yhteenlaskettu pääomapuskurivaatimus) tuloksena oleva määrä.

7) Kriisinratkaisuviranomaiset voivat käyttää 6 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin, jotka ovat G-SII-laitoksia tai joihin sovelletaan 45 c artiklan 3 a tai 3 b kohtaa ja jotka täyttävät yhden seuraavista edellytyksistä, niin kauan kuin määriteltyjen kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen lukumäärä on enintään 30 prosenttia kaikista niistä kriisinratkaisun kohteena olevista yhteisöistä, jotka ovat G-SII-laitoksia tai joihin sovelletaan 45 c artiklan 3 a tai 3 b kohtaa ja joille kriisinratkaisuviranomainen määrittää 45 f artiklassa tarkoitetun vaatimuksen:

a) direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettusta vaatimuksesta ilmenee, että kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, joka on G-SII-laitos tai johon sovelletaan 45 c artiklan 3 a tai 3 b kohtaa, kuuluu riskialtteen 20 prosentin joukkoon laitoksista, joille kriisinratkaisuviranomainen määrittää 45 artiklassa tarkoitetun vaatimuksen, tai

b) kun edeltävässä purkamismahdollisuuksien arvioinnissa on havaittu purkamismahdollisuuksien olennaisia esteitä ja

i) korjaavia toimia ei ole toteutettu 17 artiklan 5 kohdassa tarkoitettujen valtuuksien käyttämisen jälkeen kriisinratkaisuviranomaisen asettamassa aikataulussa, tai

ii) havaittuun olennaiseen esteeseen ei voida puuttua 17 artiklan 5 kohdassa tarkoitetuilla valtuuksilla ja edellä 6 kohdassa tarkoitettu valtuuksien käyttäminen poistaisi osittain tai kokonaan purkamismahdollisuuksien esteestä aiheutuvan kielteisen vaikutuksen, tai

c) kriisinratkaisuviranomainen katsoo, että yhteisön parhaaksi arvioidun kriisinratkaisustrategian toteutettavuus ja uskottavuus on rajallinen, kun otetaan huomioon yhteisön koko, sidokset, sen toiminnan luonne, laajuus, riski ja monitahoisuus, sen oikeudellinen muoto ja osakkeenomistusrakenne.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun rajoituksen soveltamiseksi kriisinratkaisuviranomaisen on pyöristettävä laskelman tulos lähimpään kokonaislukuun.

Jäsenvaltiot voivat vahvistaa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun prosenttiosuuden tasolle, joka on korkeampi kuin 30 prosenttia, ottaen huomioon kansallisen pankkialansa erityispiirteet, mukaan lukien erityisesti sellaisten kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen määrän, jotka ovat G-SII-laitoksia tai joihin sovelletaan 45 c artiklan 3 a tai 3 b kohtaa ja joille kriisinratkaisuviranomainen määrittää 45 f artiklassa tarkoitetun vaatimuksen.

8) Kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä 4 ja 6 kohdassa tarkoitetut päätökset toimivaltaista viranomaista kuullen.

Kriisinratkaisuviranomaisen on 4 ja 6 kohdassa tarkoitettuja päätöksiä tehdessään otettava huomioon myös

a) markkinoiden syvyys ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen laitoksen instrumenttien osalta, tällaisten olemassa olevien instrumenttien hinnoittelu ja se aika, joka on tarpeen sellaisten transaktioiden toteuttamiseksi, joita tarvitaan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun päätöksen noudattamiseksi;

- b) sellaisten hyväksyttävien velkojen instrumenttien määrä, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut edellytykset ja joiden jäljellä oleva maturiteetti on vähemmän kuin vuosi alkaen siitä päivästä, jona tehtiin päätös vaatimuksen soveltamisesta tarkoituksena tehdä määrällisiä muutoksia ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun vaatimukseen;
- c) sellaisten instrumenttien saatavuus ja määrä, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut edellytykset, lukuun ottamatta kyseisen asetuksen 72 b artiklan 2 kohdan d alakohdan edellytystä;
- d) se, onko niiden velkojen määrä, jotka on rajattu alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien soveltamisalan ulkopuolelle 44 artiklan 2 tai 3 kohdan mukaisesti ja joilla on tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn ensisijaisuusjärjestyksessä sama tai huonompi asema kuin ensisijaisuusjärjestyksessä korkeimmilla hyväksyttävillä veloilla, merkittävä verrattuna laitoksen hyväksyttäviin velkoihin ja omiin varoihin.
- Jos d alakohdassa tarkoitettujen soveltamisalan ulkopuolelle rajattujen velkojen määrä ei ylitä 5:tä prosenttia laitoksen omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrästä, ulkopuolelle rajattua määrää ei ole syytä pitää merkittävänä. Kyseisen rajan ylittyessä kriisinratkaisuneuvoston on arvioitava soveltamisalan ulkopuolelle rajattujen velkojen merkittävyyttä;
- e) yhteisön liiketoimintamalli, rahoitusmalli ja riskiprofiili sekä sen vakaus ja sen kyky edistää taloutta;
- f) mahdollisten rakenneuudistuskustannusten vaikutus yhteisön pääomapohjan vahvistamiseen.

Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen määrittäminen

1. Kriisinratkaisuviranomaisen on toimivaltaista viranomaista kuultuaan määritettävä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus seuraavien kriteerien perusteella:

a) tarve varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisi voidaan ratkaista soveltamalla kriisinratkaisuvälineitä, tarvittaessa myös velan arvon alentamista, siten, että kriisinratkaisutavoitteet täytetään;

b) tarve varmistaa, että kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä ja sen tytäryrityksillä, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, on tarvittaessa riittävästi hyväksyttäviä velkoja sen varmistamiseksi, että jos niihin sovellettaisiin velan arvon alentamista tai alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia, tappiot voitaisiin kattaa ja kyseisten yhteisöjen kokonaispääomaosuus tai tapauksen mukaan vähimmäisomavaraisuusaste voitaisiin palauttaa tasolle, jolla ne kykenisivät edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja suorittamaan toiminnot, joita varten niille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU tai direktiivin 2014/65/EU nojalla;

c) tarve varmistaa, että jos kriisinratkaisusuunnitelmassa ennakoidaan hyväksyttävien velkojen tiettyjen luokkien jättämistä 44 artiklan 3 kohdan mukaisen velan arvon alentamisen ulkopuolelle tai niiden siirtämistä vastaanottajalle täysimääräisesti osittaisella siirrolla, kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä on riittävästi muita hyväksyttäviä velkoja sen varmistamiseksi, että tappiot voitaisiin kattaa ja kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kokonaispääomaosuus, tai tapauksen mukaan vähimmäisomavaraisuusaste, voitaisiin palauttaa tasolle, jolla se kykenisi edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja suorittamaan toiminnot, joita varten sille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU tai direktiivin 2014/65/EU nojalla;

d) yhteisön koko, liiketoimintamalli, rahoitusmalli ja riskiprofiili;

f) se, missä määrin yhteisön kaatuminen haittaisi rahoitusvakautta, jos häiriöt leviäisivät muihin laitoksiin tai yhteisöihin sen vuoksi, että yhteisöllä on sidonnaisuuksia muihin laitoksiin tai yhteisöihin tai muuhun rahoitusjärjestelmään.

2. Jos kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetään, että kriisinratkaisutoimia on toteutettava 10 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen asianmukaisten kriisinratkaisuskenaarioiden mukaisesti, 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen on vastattava määrää, joka on riittävä sen varmistamiseksi, että

- a) tappiot, joita yhteisölle odotetaan aiheutuvan, katetaan täysimääräisesti (tappioiden kattaminen);
- b) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön ja sen tytäryritysten, jotka ovat laitoksia mutta eivät kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, pääomapohja vahvistetaan tasolle, joka on tarpeen, jotta ne kykenevät edelleenkin täyttämään toimiluvalla asetetut ehdot ja suorittamaan toiminnot, joita varten niille on myönnetty toimilupa direktiivin 2013/36/EU, direktiivin 2014/65/EU tai muun vastaavan lainsäädännön nojalla, tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole pidempi kuin yksi vuosi (pääomapohjan vahvistaminen).

Jos kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetään, että yhteisö on likvidoitava tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä tai muissa vastaavissa kansallisissa menettelyissä, kriisinratkaisuviranomaisen on arvioitava, onko perusteltua rajoittaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus kyseisen yhteisön osalta niin, että se ei ylitä määrää, joka on riittävä kattamaan tappiot ensimmäisen alakohdan a alakohdan mukaisesti.

Kriisinratkaisuviranomaisen arvioinnissa on erityisesti arvioitava edeltävässä alakohdassa tarkoitettua rajoitusta sen suhteen, mikä on sen mahdollinen vaikutus rahoitusvakauteen ja rahoitusjärjestelmää koskevien häiriöiden leviämisen riskiin.

3. Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen osalta 2 kohdassa tarkoitettu määrä muodostuu seuraavista:

a) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettuja, kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevia vaatimuksia kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla;

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että kriisinratkaisun jälkeinen kriisinratkaisun kohteena ollut konserni voi jälleen täyttää asetuksen (EU)

N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kokonaispääomaosuutta koskevan vaatimuksensa ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun vaatimuksensa kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla kriisinratkaisutoimen täytäntöönpanon jälkeen;

b) seuraavien summa:

i) kriisinratkaisun aikana katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettua kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön vähimmäisomavaraisuusastetta koskevaa vaatimusta kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla; ja

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että kriisinratkaisun jälkeinen kriisinratkaisun kohteena ollut konserni voi jälleen täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun vähimmäisomavaraisuusastetta koskevan vaatimuksen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla kriisinratkaisutoimen täytäntöönpanon jälkeen.

Sovellettaessa 45 artiklan 2 kohdan a alakohtaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttiosuutena tämän kohdan a alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan kokonaisriskin määrällä.

Sovellettaessa 45 artiklan 2 kohdan b alakohtaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttiosuutena tämän kohdan b alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävällä vastuumäärällä.

Ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädettyä yksittäistä vaatimusta määrittäessään kriisinratkaisuviranomaisen on otettava huomioon direktiivin 2014/59/EU 37 artiklan 10 kohdassa sekä 44 artiklan 5 ja 8 kohdassa tarkoitettut vaatimukset.

Edeltävissä alakohdissa tarkoitettuja pääomapohjan vahvistamista koskevia määriä määrittäessään kriisinratkaisuviranomaisen on

a) käytettävä asiaankuuluvan kokonaisriskin määrän tai vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävän vastuumäärän tuoreimpia ilmoitettuja arvoja, joita on tarkistettu kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetyistä kriisinratkaisutoimista johtuvien mahdollisten muutosten perusteella; ja

b) toimivaltaista viranomaista kuultuaan tarkistettava alas- tai ylöspäin direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua nykyistä vaatimusta vastaava määrä määrittääkseen vaatimuksen, jota kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön sovelletaan parhaaksi arvioitun kriisinratkaisustrategian täytäntöönpanon jälkeen.

Kriisinratkaisuviranomaisen on voitava korottaa ensimmäisen alakohdan a alakohdan ii alakohdassa säädettyä vaatimusta asianmukaisella määrällä sen varmistamiseksi, että yhteisö säilyttää kriisinratkaisun jälkeen markkinoiden riittävän luottamuksen tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole vuotta pidempi (markkinaluottamuspuskuri).

Edellistä alakohtaa sovellettaessa markkinaluottamuspuskuri vahvistetaan samalle tasolle kuin direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu yhteenlaskettu puskurivaatimus, lukuun ottamatta kyseisen säännöksen a alakohdassa tarkoitettua vaatimusta, jota sovellettaisiin kriisinratkaisuvälineiden soveltamisen jälkeen.

Kyseistä määrää on tarkistettava alaspäin, jos kriisinratkaisuviranomainen toimivaltaista viranomaista kuultuaan toteaa olevan mahdollista, että pienempi määrä riittäisi säilyttämään uskottavasti markkinoiden luottamuksen ja varmistamaan, että laitos pystyy jatkamaan kriittisten taloudellisten toimintojensa suorittamista ja hankkimaan rahoitusta turvautumatta muuhun poikkeukselliseen rahoitustukeen kuin kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyistä saataviin rahoitusosuuksiin direktiivin 2014/59/EU 101 artiklan 2 kohdan ja 44 artiklan 5 ja 8 kohdan mukaisesti kriisinratkaisustrategian täytäntöönpanon jälkeen. Kyseistä määrää on tarkistettava ylöspäin, jos kriisinratkaisuviranomainen toimivaltaista viranomaista kuultuaan toteaa, että korkeampi taso on tarpeen markkinoiden riittävän luottamuksen säilyttämiseksi ja sen varmistamiseksi, että laitos pystyy jatkamaan kriittisten taloudellisten toimintojensa suorittamista ja hankkimaan rahoitusta turvautumatta muuhun poikkeukselliseen rahoitustukeen kuin kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyistä saataviin rahoitusosuuksiin direktiivin 2014/59/EU 101 artiklan 2 kohdan ja 44 artiklan 5 ja 8 kohdan mukaisesti tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole vuotta pidempi.

EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään menetelmät, joita kriisinratkaisuviranomaisten on käytettävä, kun ne arvioivat direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklan ja 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettuja kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevia vaatimuksia kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, jos kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin ei sellaisenaan sovelleta mainitun direktiivin nojalla kyseisiä vaatimuksia.

EPV toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [kuuden kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä kohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

3 a. Niiden kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen osalta, joihin ei sovelleta asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklaa ja jotka kuuluvat kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, jonka kokonaisvarat ovat yli 100 miljardia euroa, 3 kohdassa tarkoitettun vaatimustason on oltava vähintään ("ylimmän tason pankkeja koskeva ensimmäisen pilarin vaatimus"):

a) 13,5 prosenttia, kun se lasketaan 45 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti; ja

b) 5 prosenttia, kun se lasketaan 45 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti.

Poiketen siitä, mitä 45 b artiklassa säädetään, edellisessä alakohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on täytettävä tässä kohdassa tarkoitettu vaatimustaso, joka on yhtä kuin 13,5 prosenttia, kun se lasketaan 45 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti, ja yhtä kuin 5 prosenttia, kun se lasketaan 45 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti, hyväksyttävillä veloilla, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitettut edellytykset mainitun asetuksen 72 b artiklan 3–5 kohtaa lukuun ottamatta, 45 b artiklan 2 a kohdassa tarkoitetuilla veloilla tai omilla varoilla.

3 b. Kriisinratkaisuviranomaiset voivat toimivaltaisia viranomaisia kuultuaan päättää soveltaa

3 a kohdassa säädettyjä vähimmäisvaatimuksia kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin, joihin ei sovelleta asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a artiklaa ja jotka kuuluvat kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, jonka kokonaisvarat ovat alle 100 miljardia euroa, ja jotka kriisinratkaisuviranomaisen arvion mukaan aiheuttavat kohtuullisen todennäköisesti järjestelmäriskin yhteisön kaatuessa.

Kriisinratkaisuviranomaisten on edellisessä alakohdassa tarkoitettuja päätöksiä tehdessään otettava huomioon

- i) talletusten yleisyys ja velkainstrumenttien puuttuminen rahoitusmallista;
- ii) hyväksyttävien velkojen rajallinen pääsy pääomamarkkinoille;
- iii) turvautuminen ydinpääomaan (CET1) 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen täyttämiseksi.

Päätös olla ottamatta käyttöön vähimmäisvaatimusta 3 b kohdan nojalla ei vaikuta päätökseen, jonka mukaan 45 f artiklassa tarkoitettu vaatimus on täytettävä instrumenteilla, jotka täyttävät kaikki asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut edellytykset 45 b artiklan 3–6 kohdan mukaisesti.

4. Sellaisten yhteisöjen osalta, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, 2 kohdassa tarkoitettu määrä muodostuu seuraavista:

a) seuraavien summa:

- i) katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettuja yhteisöä koskevia vaatimuksia; ja
- ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että yhteisö voi jälleen täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kokonaispääomaosuutta koskevan vaatimuksensa ja direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitetun vaatimuksensa sen jälkeen, kun kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia on käytetty 59 artiklan mukaisesti ja kun kriisinratkaisun kohteena oleva konserni on purettu;

b) seuraavien summa:

i) katettavien tappioiden määrä, joka vastaa asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettua yhteisön vähimmäisomavaraisuusastetta koskevaa vaatimusta; ja

ii) pääomapohjan vahvistamiseen tarvittava määrä, joka mahdollistaa sen, että yhteisö voi jälleen täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun vähimmäisomavaraisuusastetta koskevan vaatimuksensa sen jälkeen, kun kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia on käytetty 59 artiklan mukaisesti ja kun kriisinratkaisun kohteena oleva konserni on purettu.

Sovellettaessa 45 artiklan 2 kohdan a alakohtaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttiosuutena a alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan kokonaisriskin määrällä.

Sovellettaessa 45 artiklan 2 kohdan b alakohtaa 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on ilmaistava prosenttiosuutena b alakohdan mukaisesti laskettuna määränä, joka jaetaan vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävällä vastuumäärällä.

Ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädettyä yksittäistä vaatimusta määrittäessään kriisinratkaisuviranomaisen on otettava huomioon direktiivin 2014/59/EU 37 artiklan 10 kohdassa sekä 44 artiklan 5 ja 8 kohdassa tarkoitetut vaatimukset.

Edeltävissä alakohdissa tarkoitettuja pääomapohjan vahvistamista koskevia määriä määrittäessään kriisinratkaisuviranomaisen on

a) käytettävä asiaankuuluvan kokonaisriskin määrän tai vähimmäisomavaraisuusasteen laskennassa käytettävän vastuumäärän tuoreimpia ilmoitettuja arvoja, joita on tarkistettu kriisinratkaisusuunnitelmassa edellytetyistä toimista johtuvien mahdollisten muutosten perusteella; ja

b) toimivaltaista viranomaista kuultuaan tarkistettava alas- tai ylöspäin direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettua nykyistä vaatimusta vastaava määrä määrittääkseen vaatimuksen, jota kyseiseen yhteisöön sovelletaan sen jälkeen, kun kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia on käytetty 59 artiklan mukaisesti ja kun kriisinratkaisun kohteena oleva konserni on purettu.

Kriisinratkaisuviranomaisen on voitava korottaa ensimmäisen alakohdan a alakohdan ii alakohdassa tarkoitettua vaatimusta asianmukaisella määrällä sen varmistamiseksi, että sen jälkeen, kun kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia on käytetty 59 artiklan mukaisesti, yhteisö edelleen täyttää toimilupansa ehdot ja säilyttää markkinoiden riittävän luottamuksen tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole vuotta pidempi (markkinaluottamuspuskuri).

Edellistä alakohtaa sovellettaessa markkinaluottamuspuskurin määrä vahvistetaan samalle tasolle kuin direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa tarkoitettu yhteenlaskettu puskurivaatimus, lukuun ottamatta kyseisen säännöksen a alakohdassa tarkoitettua vaatimusta, jota sovellettaisiin 59 artiklassa tarkoitettujen valtuuksien käyttämisen ja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin purkamisen jälkeen. Kyseistä määrää on tarkistettava alaspäin, jos kriisinratkaisuviranomainen toimivaltaista viranomaista kuultuaan toteaa olevan mahdollista, että pienempi määrä riittäisi säilyttämään uskottavasti markkinoiden luottamuksen ja varmistamaan, että laitos pystyy jatkamaan kriittisten taloudellisten toimintojensa suorittamista ja hankkimaan rahoitusta turvautumatta muuhun poikkeukselliseen rahoitustukeen kuin kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyistä saataviin rahoitusosuuksiin direktiivin 2014/59/EU 101 artiklan 2 kohdan ja 44 artiklan 5 ja 8 kohdan mukaisesti 59 artiklassa tarkoitettujen valtuuksien käytön ja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin purkamisen jälkeen. Kyseistä määrää on tarkistettava ylöspäin, jos kriisinratkaisuviranomainen toimivaltaista viranomaista kuultuaan toteaa, että korkeampi taso on tarpeen markkinoiden riittävän luottamuksen säilyttämiseksi ja sen varmistamiseksi, että laitos pystyy jatkamaan kriittisten taloudellisten toimintojensa suorittamista ja hankkimaan rahoitusta turvautumatta muuhun poikkeukselliseen rahoitustukeen kuin kriisinratkaisun rahoitusjärjestelyistä saataviin rahoitusosuuksiin direktiivin 2014/59/EU 101 artiklan 2 kohdan ja 44 artiklan 5 ja 8 kohdan mukaisesti tietyn ajanjakson ajan, joka ei ole vuotta pidempi.

5. Jos kriisinratkaisuviranomainen arvioi, että hyväksyttävien velkojen tietyt luokat kohtuullisen todennäköisesti jätetään kokonaan tai osittain 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti velan arvon alentamisen ulkopuolelle tai ne saatetaan siirtää vastaanottajalle täysimääräisesti osittaisella siirrolla, 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus on täytettävä muilla hyväksyttävillä veloilla, jotka riittävät

a) kattamaan 44 artiklan 3 kohdan mukaisesti soveltamisalan ulkopuolelle jätettyjen velkojen määrän;

b) varmistamaan, että 2 kohdassa tarkoitettut edellytykset täyttyvät.

6. Kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen, jolla otetaan käyttöön omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus tämän artiklan mukaisesti, on sisällettävä perustelut, mukaan lukien 2–5 kohdassa tarkoitettujen tekijöiden kattava arviointi, ja sitä on tarkasteltava uudelleen ilman aiheetonta viivytystä direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettun vaatimuksen tason mahdollisten muutosten huomioon ottamiseksi.

7. Edellä olevia 3 ja 4 kohtaa sovellettaessa pääomavaatimuksia on tulkittava siten kuin toimivaltainen viranomainen soveltaa siirtymäsäännöksiä, joista säädetään asetuksen (EU) N:o 575/2013 kymmenennen osan I osaston 1, 2 ja 4 luvussa ja kansallisen lainsäädännön säännöksissä, joissa käytetään kyseisessä asetuksessa toimivaltaisille viranomaisille annettuja vaihtoehtoja.

45 d artikla

Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen määrittäminen G-SII-laitosten kriisinratkaisun kohteena oleville yhteisöille ja EU:n ulkopuolisten G-SII-laitosten olennaisille tytäryrityksille

1. Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu sellaista kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä, joka on G-SII-laitos tai osa G-SII-laitosta, koskeva vaatimus muodostuu seuraavista:

a) asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a ja 494 artiklassa tarkoitettut vaatimukset; ja

b) kaikki kriisinratkaisuviranomaisen määrittämät omien varojen ja hyväksyttävien velkojen lisävaatimukset, jotka ovat yhteisökohtaisia 2 kohdan mukaisesti ja jotka on täytettävä 45 b artiklan edellytykset täyttävillä veloilla.

1 a. Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus siitä, että yhteisöön sovelletaan asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 b ja 494 artiklassa tarkoitettua vaatimusta, muodostuu seuraavista:

- a) asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 b ja 494 artiklassa tarkoitettut vaatimukset; ja
- b) kaikki kriisinratkaisuviranomaisen 2 kohdan mukaisesti määrittämät omien varojen ja hyväksyttävien velkojen lisävaatimukset, jotka on täytettävä 45 g artiklan ja 89 artiklan 2 kohdan edellytykset täyttävillä veloilla.

2. Kriisinratkaisuviranomaisen on otettava käyttöön 1 kohdan b alakohdassa ja 1 a kohdan b alakohdassa tarkoitettu omien varojen ja hyväksyttävien velkojen lisävaatimus ainoastaan

- a) siinä tapauksessa, että 1 kohdan a alakohdassa ja 1 a kohdan a alakohdassa tarkoitettu vaatimus ei riitä täyttämään 45 c artiklassa vahvistettuja edellytyksiä; ja
- b) siinä määrin, että varmistetaan 45 c artiklan edellytysten täyttyminen.

3. Siinä tapauksessa, että 45 h artiklan 2 kohtaa sovellettaessa kriisinratkaisun kohteena on useampi kuin yksi samaan G-SII-laitokseen kuuluva G-SII-yhteisö, asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten on laskettava 2 kohdassa tarkoitettu määrä

- a) kullekin kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle;
- b) unionissa toimivalle emoyhteisölle ikään kuin se olisi kyseisen G-SII-laitoksen ainoa kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.

4. Kriisinratkaisuviranomaisen päätöksen, jolla otetaan käyttöön omien varojen ja hyväksyttävien velkojen lisävaatimus 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, on sisällettävä perustelut, mukaan lukien 2 kohdassa tarkoitettujen tekijöiden kattava arviointi, ja sitä on tarkasteltava uudelleen ilman aiheetonta viivytystä direktiivin 2013/36/EU 104 a artiklassa tarkoitettuna, kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin sovellettavan vaatimuksen tason mahdollisten muutosten huomioon ottamiseksi.

45 f artikla

Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen soveltaminen kriisinratkaisun kohteena oleviin yhteisöihin

1. Kriisinratkaisun kohteena olevien yhteisöjen on noudatettava 45 b – 45 d artiklan vaatimuksia konsolidoinnin perusteella kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin tasolla.
2. Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus, joka koskee kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla, määritetään 45 h artiklan mukaisesti 45 b – 45 d artiklassa vahvistettujen vaatimusten perusteella sekä sen perusteella, onko konsernin kolmannessa maassa toimivat tytäryritykset purettava erikseen kriisinratkaisusuunnitelman mukaisesti.
3. Asiaankuuluva kriisinratkaisuviranomainen päättää 2 artiklan 1 kohdan 83 b alakohdan b alakohdassa määriteltyjen kriisinratkaisun kohteena olevien konsernien osalta yhteisvastuumekanismin ominaispiirteiden ja parhaaksi arvioidun kriisinratkaisustrategian perusteella, miten kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen on noudatettava 45 c artiklan 3 ja 3 a kohdassa tarkoitettua vaatimusta sen varmistamiseksi, että koko kriisinratkaisun kohteena oleva konserni noudattaa 1 ja 2 kohdassa tarkoitettua vaatimusta.

45 g artikla

Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen soveltaminen yhteisöihin, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä

1. Laitosten, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tai kolmannen maan yhteisön tytäryrityksiä mutta eivät itse kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, on noudatettava 45 c artiklan vaatimuksia yksittäisenä laitoksena. Kriisinratkaisuviranomainen voi toimivaltaista viranomaista kuultuaan päättää soveltaa tässä artiklassa säädettyä vaatimusta 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuun yhteisöön, joka on kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritys mutta ei itse kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.
Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, unionissa emoyrityksenä toimivien yritysten, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä ja jotka ovat kolmansien maiden yhteisöjen tytäryrityksiä, on noudatettava 45 c – 45 d artiklan vaatimuksia konsolidoinnin perusteella.

Edellä olevan 2 artiklan 1 kohdan 83 b alakohdan b alakohdassa määriteltyjen kriisinratkaisun kohteena olevien konsernien osalta keskusyhteisöön kuuluvien luottolaitosten ja keskusyhteisön, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, sekä keskusyhteisöön kuuluvien luottolaitosten ja keskusyhteisön, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä mutta joihin ei sovelleta 45 f artiklan 3 kohtaa, on noudatettava 45 c artiklan vaatimuksia yksittäisenä laitoksena.

Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu vaatimus, joka koskee tässä kohdassa tarkoitettua yhteisöä, on määritettävä tapauksen mukaan 45 h ja 89 artiklan mukaisesti ja 45 c artiklassa vahvistettujen vaatimusten perusteella.

2. Edellä 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen, joka koskee ensimmäisessä kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä, on täytettävä 3 kohdassa säädetyt hyväksyttävyysskriteerit.

3. Vaatimus on täytettävä yhdellä tai useammalla seuraavista:

a) velat,

- i) jotka on laskettu liikkeeseen kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle ja jotka ovat sen ostamia joko suoraan tai välillisesti muiden samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen välityksellä, jotka ostivat velat tämän artiklan soveltamisalaan kuuluvalta yhteisöltä, tai ne osti nykyinen osakkeenomistaja, joka ei kuulu samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, niin kauan kuin alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttö 59–62 artiklan mukaisesti ei vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä;
- ii) jotka täyttävät asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 a artiklassa tarkoitetut hyväksyttävyysskriteerit, lukuun ottamatta sen 72 b artiklan 2 kohdan b, c, k, l ja m alakohdan ja 3–5 kohdan osalta;
- iii) joilla on tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn ensisijaisuusjärjestyksessä sama asema kuin omien varojen instrumenteilla tai jotka tulevat sellaisten velkojen jälkeen, jotka eivät täytä i alakohdassa tarkoitettua edellytystä ja joita ei voida hyväksyä omien varojen vaatimukseen;

- iv) joihin sovelletaan 59–62 artiklan mukaisesti alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia, jotka ovat johdonmukaisia kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisustrategian kanssa etenkin siksi, että ne eivät vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä;
- v) joiden ostoa ei ole rahoittanut suoraan eikä välillisesti tämän artiklan soveltamisalaan kuuluva yhteisö;
- vi) joita koskevissa säännöksissä ei ilmaista nimenomaisesti tai epäsuorasti, että tämän artiklan soveltamisalaan kuuluva yhteisö tapauksen mukaan toteuttaisi velkojen osto-option, lunastuksen, takaisinoston tai varhaisen takaisinmaksun muuten kuin yhteisön maksukyvyttömyyden tai selvitystila- ja konkurssimenettelyn yhteydessä, eikä yhteisö ilmaise tätä muulla tavoin;
- vii) joita koskevissa säännöksissä ei anneta haltijalle oikeutta nopeuttaa tulevaa suunniteltua koron tai pääoman maksua muuten kuin tämän artiklan soveltamisalaan kuuluvan yhteisön maksukyvyttömyyden tai selvitystila- ja konkurssimenettelyn yhteydessä;
- viii) joihin liittyvien voitonjakomaksujen määrää ei muuteta tämän artiklan soveltamisalaan kuuluvan yhteisön tai sen emoyrityksen luottokelpoisuuden perusteella;
- b) omien varojen instrumentit,
- i) jotka on laskettu liikkeeseen samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluville yhteisöille ja jotka ovat näiden ostamia; tai
- ii) jotka on laskettu liikkeeseen muille kuin samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluville yhteisöille ja jotka ovat näiden ostamia, niin kauan kuin alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttö 59–62 artiklan mukaisesti ei vaikuta kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön määräysvaltaan tytäryrityksessä.

5. Sellaisen tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomainen, joka ei ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, voi luopua kokonaan tämän artiklan soveltamisesta kyseiseen tytäryritykseen, jos

- a) tytäryritys ja kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon ja ne kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin;
- b) kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö täyttää 45 f artiklassa tarkoitetun vaatimuksen;
- c) ei ole tämänhetkistä tai ennakoitavissa olevaa merkittävää käytännöllistä tai oikeudellista estettä, jonka vuoksi kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ei voisi siirtää tytäryritykselle, josta on tehty 59 artiklan 3 kohdan mukainen toteamus, omia varoja tai velkojen takaisinmaksua, varsinkin jos kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kohdistuu kriisinratkaisutoimia;
- d) kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö pystyy osoittamaan toimivaltaisten viranomaisten hyväksymällä tavalla, että tytäryrityksiä johdetaan vakaasti, ja on toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella esittänyt ilmoituksen, että se takaa tytäryrityksensä sitoumukset, tai että tytäryritykseen liittyvät riskit ovat merkitykseltään vähäisiä;
- e) tytäryritys kuuluu kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön riskien arviointi-, mittaamis- ja valvontamenettelyjen piiriin;
- f) kriisinratkaisun kohteena olevalla yhteisöllä on yli 50 prosenttia tytäryrityksen osuuksiin tai osakkeisiin kuuluvista äänioikeuksista tai oikeus nimittää tai erottaa enemmistö tytäryrityksen ylimmän hallintoelimen jäsenistä, lukuun ottamatta keskusyhteisöön pysyvästi kuuluvia luottolaitoksia.

5 a. Sellaisen tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomainen, joka ei ole kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö, voi luopua kokonaan tämän artiklan soveltamisesta kyseiseen tytäryritykseen, jos

- a) tytäryritys ja sen emoyritys ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon ja ne kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin;
- b) emoyritys täyttää alakonsolidointiryhmän tasolla tytäryrityksen jäsenvaltiossa 45 artiklassa tarkoitetun vaatimuksen;
- c) ei ole tämänhetkistä tai ennakoitavissa olevaa merkittävää käytännöllistä tai oikeudellista estettä, jonka vuoksi emoyritys ei voisi siirtää tytäryritykselle, josta on tehty 59 artiklan 3 kohdan mukainen toteamus, omia varoja tai velkojen takaisinmaksua, varsinkin jos emoyritykseen kohdistuu kriisinratkaisutoimi tai 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtuuksien käyttö;
- d) emoyritys pystyy osoittamaan toimivaltaisten viranomaisten hyväksymällä tavalla, että tytäryrityksiä johdetaan vakaasti, ja on toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella esittänyt ilmoituksen, että se takaa tytäryrityksensä sitoumukset, tai että tytäryritykseen liittyvät riskit ovat merkitykseltään vähäisiä;
- e) tytäryritys kuuluu emoyrityksen riskien arviointi-, mittaamis- ja valvontamenettelyjen piiriin;
- f) emoyrityksellä on yli 50 prosenttia tytäryrityksen osuuksiin tai osakkeisiin kuuluvista äänioikeuksista tai oikeus nimittää tai erottaa enemmistö tytäryrityksen ylimmän hallintoelimen jäsenistä, lukuun ottamatta keskusyhteisöön pysyvästi kuuluvia luottolaitoksia.

6. Jos 5 kohdan a ja b alakohdassa säädetty edellytykset täyttyvät, tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomainen voi sallia, että vaatimus täytetään kokonaan tai osittain kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön antamalla takauksella, kun seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) takaus annetaan vähintään sitä vaatimusta vastaavalle määrälle, jonka se korvaa;
 - b) takaus lankeaa maksettavaksi, jos tytäryritys ei pysty maksamaan velkojaan tai muita vastuitaan eräpäivänä tai tytäryrityksen osalta on tehty 59 artiklan 3 kohdan mukainen toteamus, sen mukaan, kumpi on aiempi;
 - c) vähintään 50 prosentille takauksen määrästä on vakuutena direktiivin 2002/47/EY 2 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määriteltä rahoitusvakuusjärjestely;
 - e) takauksen kattava vakuus täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 197 artiklan vaatimukset, ja se on sopivan varovaisten aliarvostusten jälkeen riittävä kattamaan taatun määrän täysin;
 - f) takauksen kattava vakuus on kiinnittämätön eikä sitä varsinkaan käytetä muiden takausten vakuutena;
 - g) vakuudella on efektiivinen maturiteetti, joka täyttää asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 c artiklan 1 kohdassa tarkoitetut maturiteettiedellytykset; ja
 - h) vakuuden siirrolle kriisinratkaisun kohteena olevalta yhteisöltä asianomaiselle tytäryritykselle ei ole olemassa oikeudellisia, operatiivisia tai sääntelyyn liittyviä esteitä myöskään silloin kun kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kohdistuu kriisinratkaisutoimia.
- Kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön on toimitettava puolueeton, kirjallinen ja perusteltu oikeudellinen lausunto tai osoitettava muulla tyydyttävällä tavalla, että vakuuden siirrolle asianomaiselle tytäryritykselle ei ole olemassa oikeudellisia, operatiivisia tai sääntelyyn liittyviä esteitä.

8. EPV laatii teknisten sääntelystandardien luonnokset, joissa täsmennetään menetelmät, joiden tarkoituksena on välttää se, että 45 g artiklan tarkoituksia varten hyväksytyt instrumentit, jotka ovat kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön osittain tai kokonaan välillisesti merkitsemiä, haittaisivat kriisinratkaisustrategian moitteetonta täytöntöönpanoa. Kyseisten menetelmien avulla olisi erityisesti varmistettava tappioiden asianmukainen siirtäminen ylemmälle tasolle kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle ja pääoman siirtäminen alemmalle tasolle yhteisöille, jotka kuuluvat kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin mutta eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, ja tarjottava mekanismi, jolla vältetään 45 g artiklan tarkoituksia varten hyväksytyjen hyväksyttävien instrumenttien kaksinkertainen laskenta. Tällaisten menetelmien on muodostuttava vähentämisjärjestelystä tai yhtä lailla kattavasta lähestymistavasta ja niillä on varmistettava yhteisöille, jotka eivät itse ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, tulos, joka vastaa kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön saamaa tulosta sen kokonaan suoraan merkitsemistä 45 g artiklan tarkoituksia varten hyväksytyistä hyväksyttävistä instrumenteista.

EPV toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [kuuden kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulosta].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä kohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

Keskusyhteisöön pysyvästi kuuluvia luottolaitoksia koskeva vapautus

Kriisinratkaisuviranomainen voi kansallisen lainsäädännön mukaisesti luopua 45 f tai 45 g artiklan soveltamisesta yhteen tai useampaan luottolaitokseen, joka kuuluu pysyvästi keskusyhteisöön, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) luottolaitokset ja keskusyhteisö ovat saman toimivaltaisen viranomaisen valvomia ja ne ovat sijoittautuneet samaan jäsenvaltioon ja kuuluvat samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin;
- b) keskusyhteisön ja siihen kuuluvien laitosten sitoumukset ovat yhteisvastuullisia tai keskusyhteisö takaa siihen kuuluvien laitosten sitoumukset kokonaan;
- c) keskusyhteisön ja kaikkien siihen kuuluvien laitosten omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimusta, vakavaraisuutta ja maksuvalmiutta valvotaan kokonaisuutena näiden laitosten konsolidoitujen tilinpäätösten perusteella;
- d) keskusyhteisön johdolla on valtuudet antaa ohjeistusta siihen kuuluvien laitosten johdolle;
- e) asiaankuuluva kriisinratkaisun kohteena oleva konserni täyttää 45 f artiklan 3 kohdassa tarkoitetun vaatimuksen; ja
- f) keskusyhteisön ja siihen kuuluvien luottolaitosten väliselle nopealle omien varojen siirrolle tai velkojen takaisinmaksulle kriisinratkaisussa ei ole tämänhetkistä tai ennakoitavissa olevaa merkittävää käytännöllistä tai oikeudellista estettä.

Vaatimuksen määrittämistä koskeva menettely

1. Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen – jos eri kuin ensin mainittu – ja kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin 45 g artiklassa tarkoitetun vaatimuksen soveltamisalaan kuuluvista yksittäisistä tytäryrityksistä vastaavien kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä kaikkensa yhden yhteisen päätöksen aikaan saamiseksi seuraavista:

- a) vaatimuksen määrä, jota sovelletaan kuhunkin kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla;
- b) vaatimuksen määrä, jota sovelletaan kuhunkin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryritykseen yksittäin. Yhteisellä päätöksellä on varmistettava 45 f ja 45 g artiklan noudattaminen, sen on oltava kaikilta osin perusteltu ja se on toimitettava seuraavasti:
- c) asianomaiselta kriisinratkaisuviranomaiselta kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle;
- d) asianomaisilta kriisinratkaisuviranomaisilta kunkin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön tytäryrityksille;
- e) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaiselta konsernin unionissa emoyrityksenä toimivalle yritykselle, jos kyseinen unionissa emoyrityksenä toimiva yritys ei itse ole samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluva kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.

Tämän artiklan mukaisesti tehdyssä yhteisessä päätöksessä voidaan säätää, että jos se on johdonmukaista kriisinratkaisustrategian kanssa ja jos kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö ei ole ostanut suoraan tai välillisesti riittävästi 45 g artiklan 3 kohdan mukaisia instrumentteja, tytäryritys täyttää osittain 45 c artiklan 4 kohdassa tarkoitetut vaatimukset 45 g artiklan 3 kohdan mukaisesti instrumenteilla, jotka on laskettu liikkeeseen yhteisöille, jotka eivät kuulu kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin, ja jotka ovat niiden ostamia.

2. Jos kriisinratkaisun kohteena on useampi kuin yksi samaan G-SII-laitokseen kuuluva G-SII-yhteisö, ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut kriisinratkaisuviranomaiset keskustelevat keskenään, ja jos se on tarpeen ja G-SII-laitoksen kriisinratkaisustrategian mukaista, sopivat asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 e artiklan soveltamisesta ja mahdollisista mukautuksista, joilla voidaan minimoida tai poistaa ero 45 d artiklan 3 kohdan a alakohdassa ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 12 artiklassa tarkoitettujen, yksittäisiä kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevien määrien summan ja 45 d artiklan 3 kohdan b alakohdassa ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 12 artiklassa tarkoitettujen määrien summan välillä. Tällainen mukautus voidaan tehdä seuraavin edellytyksin:
- a) mukautusta voidaan soveltaa asianomaisten jäsenvaltioiden välisiin eroihin kokonaisriskin määriä koskevissa laskelmissa mukauttamalla vaatimuksen tasoa;
 - b) mukautusta ei saa soveltaa kriisinratkaisun kohteena olevien konsernien välisistä vastuista johtuvien erojen poistamiseen. Edellä 45 d artiklan 3 kohdan a alakohdassa ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 12 artiklassa tarkoitettujen, yksittäisiä kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä koskevien määrien summa ei saa olla pienempi kuin 45 d artiklan 3 kohdan b alakohdassa ja asetuksen (EU) N:o 575/2013 12 artiklassa tarkoitettujen määrien summa.
3. Jollei tällaista yhteistä päätöstä saada aikaan neljän kuukauden kuluessa, päätös on tehtävä 4–6 kohdan mukaisesti.
4. Jos yhteistä päätöstä ei ole tehty neljän kuukauden kuluessa, koska kriisinratkaisun kohteena olevaa konsernia koskevasta konsolidoidusta vaatimuksesta ollaan eri mieltä, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on tehtävä kyseistä vaatimusta koskeva päätös otettuaan asianmukaisesti huomioon seuraavat:
- a) asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten tekemä arviointi tytäryrityksistä;
 - b) konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen mielipide, jos se on eri kuin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen mielipide.

Jos jokin asianomaisista kriisinratkaisuviranomaisista on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. EPV:n päätöksessä on otettava huomioon ensimmäisen alakohdan a, b ja c alakohta. Neljän kuukauden määräaika pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluaikana. EPV:n on tehtävä päätöksensä yhden kuukauden kuluessa. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös. Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä yhden kuukauden kuluessa, sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen päätöstä.

5. Jos yhteistä päätöstä ei ole tehty neljän kuukauden kuluessa, koska kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön 45 g artiklassa tarkoitetun vaatimuksen soveltamisalaan kuuluviin yksittäisiin tytäryrityksiin sovellettavan vaatimuksen tasosta ollaan eri mieltä, tytäryritysten asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä päätös, joka täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

- a) kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen mielipide on otettu asianmukaisesti huomioon;
- b) konsernitason kriisinratkaisuviranomaisen mielipide on otettu asianmukaisesti huomioon, jos kyseinen viranomainen on eri kuin kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomainen;

c) 45 g artiklan noudattamisesta on tehty arviointi.

Jos kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomainen tai konsernitason kriisinratkaisuviranomainen on neljän kuukauden määräajan kuluessa saattanut asian EPV:n käsiteltäväksi asetuksen (EU) N:o 1093/2010 19 artiklan mukaisesti, yksittäisistä tytäryrityksistä vastuussa olevien kriisinratkaisuviranomaisten on lykättävä omaa päätöstään, odotettava EPV:n mainitun asetuksen 19 artiklan 3 kohdan mukaisesti tekemää päätöstä ja tehtävä oma päätöksensä EPV:n tekemän päätöksen mukaisesti. EPV:n päätöksessä on otettava huomioon ensimmäisen alakohdan a, b ja c alakohta. Neljän kuukauden määräaikaa pidetään mainitussa asetuksessa tarkoitettuna sovitteluajana. EPV:n on tehtävä päätöksensä yhden kuukauden kuluessa. Asiaa ei voi saattaa EPV:n käsiteltäväksi sen jälkeen, kun neljän kuukauden määräaika on päättynyt tai on tehty yhteinen päätös.

Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomainen tai konsernitason kriisinratkaisuviranomainen ei saa saattaa asiaa EPV:n käsiteltäväksi sitovaa sovittelua varten, jos tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomaisen vahvistama taso

a) on 2 prosentin rajoissa 45 f artiklassa tarkoitetun vaatimuksen mukaisista riskipainotetuista varoista; ja

b) tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomaisen vahvistama taso noudattaa 45 c artiklan 4 kohtaa.

Jos EPV ei ole tehnyt päätöstä yhden kuukauden kuluessa, sovelletaan tytäryritysten kriisinratkaisuviranomaisten päätöksiä. Yhteistä päätöstä ja sen puuttuessa tehtyjä päätöksiä on tarkistettava ja tarpeen mukaan päivitettävä säännöllisesti.

6. Jos yhteistä päätöstä ei ole tehty neljän kuukauden kuluessa, koska konsolidoidun vaatimuksen tasosta ja sen vaatimuksen tasosta, jota sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yksittäisiin tytäryrityksiin, ollaan eri mieltä, sovelletaan seuraavaa:

a) päätös sen vaatimuksen tasosta, jota sovelletaan kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yksittäisiin tytäryrityksiin, on tehtävä 5 kohdan mukaisesti;

b) päätös konsolidoidusta vaatimuksesta on tehtävä 4 kohdan mukaisesti.

7. Ensimmäisessä kohdassa tarkoitetut yhteiset päätökset ja 4, 5 ja 6 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuviranomaisten yhteisen päätöksen puuttuessa tekemät päätökset sitovat asianomaisia kriisinratkaisuviranomaisia.

Yhteistä päätöstä ja sen puuttuessa tehtyjä päätöksiä on tarkistettava ja tarpeen mukaan päivitettävä säännöllisesti.

8. Kriisinratkaisuviranomaisten on koordinoitusti toimivaltaisten viranomaisten kanssa vaadittava ja tarkistettava, että yhteisöt täyttävät 45 artiklan 1 kohdassa säädetyn vaatimuksen, ja tehtävä tämän artiklan mukaiset päätökset samanaikaisesti kriisinratkaisusuunnitelmien laatimisen ja päivittämisen kanssa.

9. Kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisen on ilmoitettava EPV:lle omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksesta, joka on vahvistettu seuraavasti:

a) kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin konsolidoidulla tasolla;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin yksittäisten tytäryritysten tasolla.

Valvontaan liittyvä raportointi ja vaatimuksen julkistaminen

1. Edellä 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen, joihin sovelletaan 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vaatimusta, on raportoitava toimivaltaisille viranomaisilleen ja kriisinratkaisuviranomaisilleen vähintään puolivuositain tai toimivaltaisen viranomaisen tai kriisinratkaisuviranomaisen pyynnöstä useammin seuraavista seikoista:

a) sellaisten käytettävissä olevien omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrät, jotka täyttävät 45 b artiklan tai 45 g artiklan 3 kohdan edellytykset, ja nämä määrät ilmaistuna 45 artiklan 2 kohdan mukaisesti sen jälkeen, kun niihin on tarvittaessa tehty asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 e – 72 j artiklan mukaiset vähennykset;

b) edellä a alakohdassa tarkoitettujen erien koostumus, mukaan lukien niiden maturiteettiprofiili ja ensisijaisuusjärjestys tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä;

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vaatimusta ei sovelleta 45 c artiklan 2 kohdan viimeisessä alakohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin.

2. Edellä 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen, joihin sovelletaan 45 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vaatimusta, on julkistettava seuraavat tiedot vähintään vuosittain:

a) sellaisten käytettävissä olevien omien varojen ja hyväksyttävien velkojen määrät, jotka täyttävät 45 b artiklan tai 45 g artiklan 3 kohdan edellytykset;

b) edellä a alakohdassa tarkoitettujen erien koostumus, mukaan lukien niiden maturiteettiprofiili ja ensisijaisuusjärjestys tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä;

c) edellä 45 c tai 45 d artiklassa tarkoitettu sovellettava vaatimus ilmaistuna 45 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua vaatimusta ei sovelleta 45 c artiklan 2 kohdan viimeisessä alakohdassa tarkoitettuihin yhteisöihin.

3. EPV laatii luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa määritetään tämän artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen valvontaan liittyvän raportoinnin ja vaatimusten julkistamisen yhtenäinen muoto ja mallit sekä säädetään niiden tiheydestä ja muodosta.

Sellaisten laitosten osalta, joihin sovelletaan asetuksen (EU) N:o 575/2013 92 a ja 92 b artiklaa, tällaiset luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi on tarvittaessa yhdenmukaistettava niiden teknisten täytäntöönpanostandardien kanssa, jotka on hyväksytty noudattaen [vakavaraisuusasetuksen asiaankuuluvia säännöksiä EPV:n raportointi- ja julkistamisvaltuuksista ensimmäisen pilarin MREL-vähimmäisvaatimuksen / TLAC-vähimmäisvaatimuksen suhteen].

EPV toimittaa nämä tekniset täytäntöönpanostandardit komissiolle [12 kuukauden kuluessa voimaantulosta].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

4. Jos on toteutettu kriisinratkaisutoimia tai käytetty 59 artiklassa tarkoitettuja valtuuksia, 2 kohdassa tarkoitettuja julkistamisvaatimuksia on sovellettava siitä päivästä lähtien, joka on määräaika 10 artiklan 7 kohdan o alakohdassa tarkoitettujen 45 c tai 45 d artiklan vaatimusten noudattamiselle.

45 j artikla

Raportointi EPV:lle

1. Kriisinratkaisuviranomaisten on ilmoitettava EPV:lle omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimus, joka niiden lainkäyttöalueella on vahvistettu kullekin yhteisölle 45 f tai 45 g artiklan mukaisesti.

2. EPV laatii koordinoitusti toimivaltaisten viranomaisten kanssa luonnokset teknisiksi täytäntöönpanostandardeiksi, joissa määritellään yhtenäinen muoto, mallit ja määritelmät, joita käytetään kriisinratkaisuviranomaisten tietojen tunnistamisessa ja toimittamisessa EPV:lle 1 kohdan soveltamiseksi.

EPV toimittaa nämä teknisten täytäntöönpanostandardien luonnokset komissiolle viimeistään [12 kuukauden kuluttua voimaantulosta] ...*.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut tekniset täytäntöönpanostandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 15 artiklan mukaisesti.

Omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen rikkominen

1. Asianomaisten viranomaisten on puututtava kaikkiin 45 c ja 45 d artiklassa tarkoitetun omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen rikkomisiin ainakin yhdellä seuraavista keinoista:

- a) valtuudet puuttua purkamismahdollisuuksien esteisiin tai poistaa ne 17 artiklan ja 18 artiklan mukaisesti;
- ba) edellä 16 a artiklassa tarkoitetut valtuudet;
- b) direktiivin 2013/36/EU 104 artiklassa tarkoitetut toimenpiteet;
- c) varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet 27 artiklan mukaisesti;
- d) hallinnolliset seuraamukset ja muut hallinnolliset toimenpiteet 110 ja 111 artiklan mukaisesti;
- e) arvio 32 artiklan mukaisesti siitä, onko laitos lähellä kaatumista tai kaatuuko se todennäköisesti.

3. Kriisinratkaisuviranomaisten ja toimivaltaisten viranomaisten on kuultava toisiaan, kun ne käyttävät 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitettuja valtuuksiaan.

Kertomukset

1. EPV toimittaa yhteistyössä toimivaltaisten viranomaisten ja kriisinratkaisuviranomaisten kanssa komissiolle kertomuksen, jossa arvioidaan ainakin seuraavia:

a) miten 45 f tai 45 g artiklan mukaisesti asetettu omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vaatimus on pantu täytäntöön kansallisella tasolla ja erityisesti onko jäsenvaltioiden välillä ollut eroja toisiinsa verrattavissa oleville yhteisöille asetetuissa tasoissa;

b) miten kriisiratkaisuviranomaiset ovat käyttäneet 45 b artiklan 3, 4 ja 6 kohdassa tarkoitettuja valtuuksiaan ja onko jäsenvaltioiden välillä ollut eroja näiden valtuuksien käytössä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettussa kertomuksessa on otettava huomioon seuraavat seikat:

a) vähimmäisvaatimuksen ja ehdotettujen yhdenmukaistettujen vähimmäisvaatimuksen tasojen vaikutukset seuraaviin:

i) rahoitusmarkkinat yleensä, ja erityisesti vakuudettomien velkojen ja johdannaisten markkinat;

ii) laitosten liiketoimintamallit ja taseiden rakenteet, erityisesti laitosten rahoitusprofiili ja rahoitusstrategia, ja konsernien oikeudellinen ja toiminnallinen rakenne;

iii) laitosten kannattavuus, erityisesti niiden rahoituskustannukset;

iv) vastuiden siirtäminen yhteisöihin, joihin vakavaraisuusvalvontaa ei sovelleta;

v) rahoitusalan innovointi;

vi) sopimusperusteista velan arvon alentamista koskevien instrumenttien yleisyys ja kyseisten instrumenttien luonne ja markkinoitavuus;

vii) laitosten riskinottokäyttäytyminen;

viii) laitosten omaisuuden kiinnitysten taso;

ix) laitosten toteuttamat toimet vähimmäisvaatimusten noudattamiseksi ja erityisesti se, missä määrin vähimmäisvaatimukset on täytetty velkaantumisen purkamisen, pitkäaikaisten velkojen liikkeeseen laskemisen ja pääoman hankinnan keinoin; ja

x) luottolaitosten antolainauksen taso, erityisesti antolainaus mikroyrityksille sekä pienille ja keskisuurille yrityksille, paikallisviranomaisille, aluehallinnoille, julkisyhteisöille ja julkisoikeudellisille laitoksille sekä ulkomaankaupan rahoitukseen, virallisiin vientiluottovakuutusjärjestelmiin kuuluva luototus mukaan lukien;

b) vähimmäisvaatimusten ja asetuksessa (EU) N:o 575/2013 sekä direktiivissä 2013/36/EU säädettyjen omia varoja koskevien vaatimusten, velkaantuneisuusasteen ja maksuvalmiusvaatimusten vuorovaikutus;

c) laitosten kyky hankkia itsenäisesti pääomaa tai rahoitusta markkinoilta kaikkien ehdotettujen yhdenmukaistettujen vähimmäisvaatimusten täyttämiseksi.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun kertomuksen on katettava kaksi kalenterivuotta, ja se on toimitettava komissiolle viimeistään kertomuksen kattaman viimeisen vuoden jälkeen tulevan kalenterivuoden 30 päivänä syyskuuta. Ensimmäinen kertomus on toimitettava komissiolle viimeistään [tämän direktiivin soveltamispäivää seuraavan toisen vuoden 30 päivänä syyskuuta].

45 m artikla

Siirtymäjärjestelyt ja kriisinratkaisun jälkeiset järjestelyt

1. Poiketen siitä, mitä 45 artiklan 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaisten on määritettävä laitokselle tai 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettulle yhteisölle asianmukainen siirtymäkausi tapauksen mukaan 45 f tai 45 g artiklassa tarkoitettujen vaatimusten tai 45 b artiklan 3, 4 tai 6 kohdan soveltamisesta johtuvan vaatimuksen noudattamiseksi. Määräaika 45 f tai 45 g artiklassa tarkoitettujen vaatimusten tai 45 b artiklan 3, 4 tai 6 kohdan soveltamisesta johtuvan vaatimuksen täyttämiseksi on 1 päivä tammikuuta 2024.

Kriisinratkaisuviranomaisen on määritettävä tapauksen mukaan 45 f tai 45 g artiklassa tarkoitettuja vaatimuksia tai 45 b artiklan 3, 4 tai 6 kohdan soveltamisesta johtuvaa vaatimusta varten välitavoitetaso, jota laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitetun yhteisön on noudatettava 1 päivänä tammikuuta 2022. Välitavoitteella on pääsääntöisesti varmistettava hyväksyttävien velkojen ja omien varojen lineaarinen eteneminen kohti vaatimuksen täyttämistä.

Kriisinratkaisuviranomainen voi asettaa siirtymäkauden, joka päättyy 1 päivän tammikuuta 2024 jälkeen, kun se on 4 kohdassa tarkoitettujen kriteerien perusteella asianmukaisesti perusteltua, ja ottaen huomioon seuraavat seikat:

- a) yhteisön taloudellisen tilanteen kehittyminen;
- b) todennäköisyys, että yhteisö pystyy varmistamaan 45 f tai 45 g artiklassa tarkoitettujen vaatimusten tai 45 b artiklan 3, 4 tai 6 kohdan soveltamisesta johtuvan vaatimuksen noudattamisen kohtuullisessa ajassa;
- c) se, pystyykö yhteisö korvaamaan velkoja, jotka eivät enää täytä asetuksen (EU) N:o 575/2013 72 b ja 72 c artiklan, 45 b artiklan tai 45 g artiklan 3 kohdan mukaisia hyväksyttävyyss- tai maturiteettikriteereitä, ja onko tämä kyvyttömyys luonteeltaan epäsystemaattista vai markkinoiden laajuisen häiriön aiheuttamaa,

1 a. Määräaika 45 c artiklan 3 a ja 3 b kohdassa tarkoitettujen vaatimusten vähimmäistason täyttämiseksi on 1 päivä tammikuuta 2022.

1 b. Edellä 45 c artiklan 3 a ja 3 b kohdassa tarkoitettua vaatimuksen vähimmäistasoa ei sovelleta seuraavissa tapauksissa:

- a) kolmen vuoden ajan siitä päivästä, jona kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö joutui 45 c artiklan 3 a tai 3 b kohdassa tarkoitettuun tilanteeseen;
- b) kahden vuoden ajan siitä päivästä, jona kriisinratkaisuviranomainen sovelsi velan arvon alentamista;
- c) kahden vuoden ajan siitä päivästä, jona kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö otti käyttöön 32 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua vaihtoehtoista yksityisen sektorin toimenpiteen, jolla pääomainstrumentit ja muut velat on alaskirjattu tai muunnettu ydinpääomaksi (CET1), millä on pyritty vahvistamaan kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön pääomapohjaa kriisinratkaisuvälineitä käyttämättä.

2. Poiketen siitä, mitä 45 artiklan 1 kohdassa säädetään, kriisinratkaisuviranomaisten on määritettävä asianmukainen siirtymäkausi tapauksen mukaan 45 f tai 45 g artiklassa tarkoitettujen vaatimusten tai 45 b artiklan 3, 4 tai 6 kohdan soveltamisesta johtuvan vaatimuksen noudattamiseksi laitokselle tai 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettulle yhteisölle, johon on sovellettu kriisinratkaisuvälineitä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

3. Kriisinratkaisuviranomaisten on 1, 1 a ja 2 kohdan soveltamiseksi ilmoitettava laitokselle tai 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettulle yhteisölle siirtymäkauden ajan sovellettava suunniteltu MREL-vähimmäisvaatimus kullekin 12 kuukauden jaksolle, jotta helpotetaan sen tappionkattamiskyvyn ja pääomapohjan vahvistamiskyvyn asteittaista vahvistamista. Siirtymäkauden päättyessä MREL-vähimmäisvaatimuksen on oltava tapauksen mukaan sama kuin 45 c artiklan 3 a ja 3 b kohdan, 45 f artiklan, 45 g artiklan tai 45 b artiklan 3, 4 tai 6 kohdan mukaisesti määritetty määrä.

4. Kriisinratkaisuviranomaisten on siirtymäkausia määrittäessään otettava huomioon

- i) talletusten yleisyys ja velkainstrumenttien puuttuminen rahoitusmallista;
- ii) hyväksyttävien velkojen pääsy pääomamarkkinoille;
- iii) turvautuminen ydinpääomaan (CET1) 45 f artiklassa tarkoitettujen vaatimusten täyttämiseksi.

5. Jollei 1 kohdan soveltamisesta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisten on voitava tämän jälkeen tarkistaa joko siirtymäkauden pituutta tai suunniteltuja MREL-vähimmäisvaatimuksia, joista on säädetty 3 kohdassa."

23 a) Korvataan 48 artiklan 1 kohdan e alakohta seuraavasti:

"e) jos ja vain jos tämän kohdan a–d alakohdan mukaisesti tehty osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, asiaankuuluvien päämainstrumenttien ja alentamiskelpoisten velkojen kokonaisvähennys on vähemmän kuin 47 artiklan 3 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettujen määrien yhteismäärä, viranomaiset vähentävät tarvittavalla määrällä 44 artiklan nojalla jäljellä olevien alentamiskelpoisten velkojen, mukaan lukien 108 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen velkainstrumenttien, pääomaa tai niiden maksamatta olevaa määrää tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä sovellettavan saamisten ensisijaisuusjärjestyksen mukaisesti, mukaan lukien 108 artiklassa säädetty talletusten ensisijaisuus, yhdessä tämän kohdan a, b, c ja d alakohdassa tarkoitetun alaskirjauksen kanssa, jotta tulokseksi saadaan 47 artiklan 3 kohdan b ja c alakohdassa tarkoitettujen määrien yhteismäärä."

24) Korvataan 55 artikla seuraavasti:

"55 artikla

Velan arvon alentamisen tunnustaminen sopimuksissa

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava laitoksia ja 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ottamaan käyttöön sopimusehto, jolla velkoja tai velkasopimuksen tai -instrumentin osapuoli tunnustaa, että velkaan voidaan soveltaa alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia, sekä sitoutuu hyväksymään pääoman tai maksamatta olevan määrän mahdollisen vähentämisen, muuntamisen tai mitätöimisen sen seurauksena, että kriisinratkaisuviranomainen käyttää kyseisiä valtuuksia, sillä edellytyksellä, että velka täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

- a) velkaa ei 44 artiklan 2 kohdan mukaisesti ole rajattu soveltamisalan ulkopuolelle;
- b) velka ei ole 108 artiklan a alakohdassa tarkoitettu talletus;
- c) velkaan sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä;
- d) velka on laskettu liikkeeseen tai otettu sen päivän jälkeen, jona jäsenvaltio soveltaa tämän osan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettuja säädöksiä.

Ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, jos jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen päättää, että jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen voi käyttää ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuihin velkoihin tai instrumentteihin alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia kolmannen maan lainsäädännön tai kyseisen kolmannen maan kanssa tehdyn sitovan sopimuksen perusteella.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jos laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö toteaa, että 1 kohdan mukaista sopimusehtoa on oikeudellisesti tai muutoin mahdotonta ottaa käyttöön tiettyjen velkojen osalta, kyseinen laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö ilmoittaa tästä kriisinratkaisuviranomaiselle tai toimivaltaiselle viranomaiselle, jos se on kansallisen lainsäädännön nojalla aiheellista, ja sisällyttää ilmoitukseensa kyseisten velkojen luokat ja perustelut.

Laitoksen tai yhteisön on toimitettava kriisinratkaisuviranomaiselle kaikki tiedot, joita tämä voi tällaisen ilmoituksen vastaanotettuaan pyytää kohtuullisen ajan kuluessa ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettun ilmoituksen vastaanottamisesta, jotta tämä pystyy arvioimaan ilmoituksen vaikutuksen kyseisen laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön purkamismahdollisuuksiin.

Jos ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu ilmoitus annetaan, jäsenvaltioiden on varmistettava, että velvollisuus ottaa käyttöön 1 kohdan mukainen sopimusehto keskeytetään automaattisesti sillä hetkellä, kun kriisinratkaisuviranomainen vastaanottaa ilmoituksen.

Jos kriisinratkaisuviranomainen ei ole tyytyväinen ilmoitukseen, sen on vaadittava 1 kohdan mukaisen sopimusehdon käyttöön ottamista, jos se katsoo, että käyttöön ottaminen on mahdollista tai että sopimuksissa tunnustamista koskevaa lauseketta tarvitaan kyseisen laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön purkamismahdollisuuksien varmistamiseksi. Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut velat ovat etuoikeudeltaan parempia kuin 108 artiklan 2 kohdan a, b ja c alakohdassa ja 108 artiklan 3 kohdassa tarkoitettussa asemassa olevat velat. Velkoja, joiden osalta laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö ei sisällytä asiaankuuluviin sopimusehtoihin 1 kohdassa edellytettyä ehtoa, ei oteta huomioon omien varojen ja hyväksyttävien velkojen vähimmäisvaatimuksen laskemisessa.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kriisinratkaisuviranomaiset voivat vaatia laitoksia ja 1 artiklan 1 kohdan b, c ja d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä toimittamaan viranomaisille oikeudellisen lausunnon 1 kohdassa tarkoitetun sopimusehdon oikeudellisesta täytäntöönpanokelpoisuudesta ja vaikuttavuudesta.

4. Jos laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö ei sisällytä 1 kohdassa edellytettyä ehtoa sopimusehtoihin, joita velkaan sovelletaan, se ei estä kriisinratkaisuviranomaista käyttämästä alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia kyseiseen velkaan.

5. EPV laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään tarkemmin niiden velkojen luettelo, joihin 1 kohdassa tarkoitettua soveltamisalan ulkopuolelle rajaamista sovelletaan sekä 1 kohdassa edellytetyn sopimusehdon sisältö laitosten erilaiset liiketoimintamallit huomioon ottaen.

EPV toimittaa teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään 3 päivänä heinäkuuta 2015.

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

6. EPV laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritetään edellytykset, joiden perusteella laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettun yhteisön olisi oikeudellisesti tai muutoin mahdotonta ottaa 1 kohdassa tarkoitettu sopimusehto käyttöön tiettyjen velkojen osalta, sekä edellytykset, joiden nojalla kriisinratkaisuviranomainen voi vaatia 2 kohdan neljännen alakohdan mukaisen lausekkeen käyttöön ottamista.

EPV toimittaa nämä teknisten sääntelystandardien luonnokset komissiolle viimeistään [12 kuukauden kuluttua voimaantulosta].

Siirretään komissiolle valta hyväksyä ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettut tekniset sääntelystandardit asetuksen (EU) N:o 1093/2010 10–14 artiklan mukaisesti.

7. Kriisinratkaisuviranomaisen on tarpeelliseksi katsoessaan eriteltävä velkaluokat, joiden osalta laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö voi päättää, että on oikeudellisesti tai muutoin mahdotonta ottaa käyttöön 1 kohdassa tarkoitettu sopimusehto tämän artiklan 6 kohdan mukaisesti määritettyjen edellytysten perusteella."

27) Lisätään 59 ja 60 artiklan otsikkoon ilmaus "ja hyväksyttävien velkojen".

28) Korvataan 59 artiklan 1 kohta seuraavasti:

"1. Kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia voidaan käyttää joko:

i) erillään kriisinratkaisutoimesta; tai

j) yhdessä kriisinratkaisutoimen kanssa, jos 32 ja 33 artiklassa säädetyt kriisinratkaisuedellytykset täyttyvät. Hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia voidaan käyttää erillään kriisinratkaisutoimesta ainoastaan sellaisten hyväksyttävien velkojen osalta, jotka täyttävät 45 g artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettut edellytykset, lukuun ottamatta velkojen jäljellä olevaa maturiteettia koskevaa edellytystä, ja kun valtuuksia käytetään, on noudatettava 34 artiklan 1 kohdan g alakohtaa. Sen jälkeen, kun hyväksyttävien velkojen alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia on käytetty erillään kriisinratkaisutoimesta, on tehtävä 74 artiklassa tarkoitettu arvostus ja sovellettava 75 artiklaa.

Jos kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö on ostanut kyseeseen tulevat pääomainstrumentit ja hyväksyttävät velat välillisesti muiden samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen välityksellä, alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia on käytettävä samalla, kun samoja valtuuksia käytetään asianomaisen yhteisön emoyrityksen tasolla tai myöhempien sellaisten emoyritysten tasolla, jotka eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä, niin että tappiot siirretään tosiasiallisesti kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle ja asianomaisen yhteisön pääomapohjaa vahvistaa kriisinratkaisun kohteena oleva yhteisö.

Jos kriisinratkaisutoimia kohdistuu kriisinratkaisun kohteena olevaan yhteisöön tai poikkeuksellisten olosuhteiden vuoksi ja kriisinratkaisusuunnitelmasta poiketen yhteisöön, joka ei ole kriisinratkaisun kohteena, tällaisen yhteisön tasolla 60 artiklan 1 kohdan mukaisesti alennettu, alaskirjattu tai muunnettu määrä on otettava huomioon asianomaiseen yhteisöön sovellettavien, 37 artiklan 10 kohdassa ja 44 artiklan 5 kohdan a alakohdassa vahvistettujen kynnysarvojen laskemisessa."

29) Korvataan 59 artiklan 2 kohdassa ilmaus "pääomainstrumentit" ilmauksella "pääomainstrumentit ja 1 kohdassa tarkoitetut velat" ja 59 artiklan 3 kohdassa ilmaus "pääomainstrumentteihin" ilmauksella "pääomainstrumentteihin ja 1 kohdassa tarkoitettuihin velkoihin".

29 a) Korvataan 59 artiklan 3 kohdan a alakohta seuraavasti:

"edellä olevassa 32, 32 a ja 33 artiklassa säädettyjen edellytysten on todettu täyttyneen ennen kuin mitään kriisinratkaisutoimea on toteutettu;"

30) Korvataan 59 artiklan 4 ja 10 kohdassa ilmaus "pääomainstrumenttien" ilmauksella "pääomainstrumenttien tai 1 kohdassa tarkoitettujen velkojen".

31) Lisätään 60 artiklan 1 kohtaan d alakohta seuraavasti:

"d) edellä 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen hyväksyttävien velkojen pääoma alaskirjataan tai muunnetaan ydinpääoman instrumenteiksi (CET1) tai toteutetaan kumpikin toimenpide siinä määrin kuin on tarpeen 31 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisun kohteena olevan konsernin kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi tai enintään kyseeseen tulevien hyväksyttävien velkojen määrää vastaavasti sen mukaan, kumpi on alhaisempi."

32) Korvataan 60 artiklan 2 kohta seuraavasti:

"2. Jos kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien tai hyväksyttävien velkojen pääoma kirjataan alas,

a) kyseisen pääoman vähennyksen on oltava pysyvä, jollei 46 artiklan 3 kohdan korvausmekanismin mukaisesta mahdollisesta uudelleenarvostuksesta muuta johdu;

b) kyseeseen tulevan pääomainstrumentin tai 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun velan haltijalle ei jää velkoja kyseisen instrumentin alaskirjatun määrän nojalla tai sen yhteydessä lukuun ottamatta mahdollisia jo kertyneitä velkoja sekä vahingonkorvausvastuuta, johon alaskirjausta koskevien valtuuksien käytön lainmukaisuuden riitauttava muutoksenhaku voi johtaa;

c) kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien tai 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen velkojen haltijoille ei makseta korvausta muuten kuin 3 kohdan mukaisesti."

33) Korvataan 60 artiklan 3 kohdassa ilmaus "kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien" ilmauksella "kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien ja 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen velkojen".

33 a) Lisätään 61 artiklan 3 kohtaan uusi alakohta:

"Jos kyseeseen tulevat pääomainstrumentit tai 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut velat hyväksytään 45 g artiklassa tarkoitetun vaatimuksen täyttämiseksi laitos- tai yhteisökohtaisesti, tämän direktiivin 59 artiklan 3 kohdassa mainitun toteamuksen tekemisestä vastaava viranomainen on sen jäsenvaltion asiaankuuluva viranomainen, jossa laitos tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettu yhteisö on saanut toimiluvan direktiivin 2013/36/EU III osaston mukaisesti."

33 b) Korvataan 62 artiklan 1 kohta seuraavasti:

"Jäsenvaltioiden on varmistettava, että ennen 59 artiklan 3 kohdan b, c, d tai e alakohdassa tarkoitetun toteamuksen tekemistä tytäryrityksestä, joka laskee liikkeeseen kyseeseen tulevat pääomainstrumentit tai 59 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut velat 45 g artiklassa tarkoitetun vaatimuksen täyttämiseksi laitos- tai yhteisökohtaisesti, tai kyseeseen tulevat pääomainstrumentit, jotka hyväksytään omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi laitos- tai yhteisökohtaisesti tai konsolidoinnin perusteella, asiaankuuluvat viranomaiset noudattavat seuraavia vaatimuksia:

a) asiaankuuluvan viranomaisen, joka harkitsee, onko tehtävä 59 artiklan 3 kohdan b, c, d tai e alakohdassa tarkoitettu toteamus, on asianomaisen kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön kriisinratkaisuviranomaisista kuultuaan ilmoitettava asiasta 24 tunnin kuluessa

i) konsolidointiryhmän valvojalle ja sen jäsenvaltion asiaankuuluvalla viranomaisella, jossa konsolidointiryhmän valvoja sijaitsee, jos se on muu kuin ensin mainittu viranomainen;

iii) sellaisten muiden samaan kriisinratkaisun kohteena olevaan konserniin kuuluvien yhteisöjen kriisinratkaisuviranomaisille, jotka suoraan tai välillisesti ovat ostaneet 45 g artiklan 3 kohdassa tarkoitettuja velkoja yhteisöltä, johon sovelletaan 45 g artiklan 1 kohtaa;

b) asiaankuuluvan viranomaisen, joka harkitsee, onko tehtävä 59 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettu toteamus, on ilmoitettava asiasta viipymättä kustakin sellaisesta laitoksesta tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetusta yhteisöstä vastaavalle toimivaltaiselle viranomaiselle, joka on laskenut liikkeeseen kyseeseen tulevat pääomainstrumentit, joihin alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia on sovellettava siinä tapauksessa, että kyseinen toteamus tehdään, ja sen jäsenvaltion asiaankuuluvalla viranomaisella, jossa nuo toimivaltaiset viranomaiset ja konsolidointiryhmän valvoja sijaitsevat, jos se on muu kuin ensin mainittu viranomainen."

33 c) Korvataan 62 artiklan 4 kohdan ensimmäinen virke seuraavasti:

"Jos ilmoitus on tehty 1 kohdan nojalla, asianomaisen viranomaisen on niitä viranomaisia kuultuaan, joille ilmoitus on annettu, lukuun ottamatta mainitun kohdan a alakohdan iii alakohdassa tarkoitettuja viranomaisia, arvioitava seuraavat seikat:"

33 d) Korvataan 68 artiklan 3 kohta seuraavasti:

"Edellyttäen, että aineelliset sopimusvelvoitteet, kuten maksu- ja toimitusvelvoitteet sekä vakuuksien antaminen, täytetään edelleen, pelkkä kriisinehkäisytoimi, 33 a artiklan mukainen velvoitteen keskeyttäminen tai kriisinhallintatoimi, mukaan lukien minkä tahansa tällaisen toimen soveltamiseen suoraan liittyvän tapahtuman toteutuminen, ei saa antaa kenellekään mahdollisuutta:

- a) käyttää mitään purkamis-, keskeyttämis-, muuttamis-, nettoutus- tai kuittausoikeuksia, sellaisienkaan sopimusten osalta, jotka on tehnyt
- i) tytäryritys ja joihin perustuvien velvoitteiden takaamisesta tai muunlaisesta tukemisesta vastaa konserniyhteisö;
- ii) mikä tahansa konserniyhteisö ja joihin sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä;
- b) saada haltuunsa asianomaisen laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön omaisuutta tai konserniyhteisön omaisuutta sellaiseen sopimukseen liittyen, johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä, käyttää määräysvaltaa sen suhteen tai panna täytäntöön mitä tahansa vakuutta sen suhteen;
- c) vaikuttaa asianomaisen laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön sopimus pohjaisiin oikeuksiin tai konserniyhteisön sopimus pohjaisiin oikeuksiin sellaiseen sopimukseen liittyen, johon sisältyy ristikkäisiä maksukyvyttömyysmääräyksiä."

33 e) Korvataan 68 artiklan 5 kohta seuraavasti:"5. Edellä olevan 33 a artiklan ja jäljempänä olevan 69, 70 tai 71 artiklan mukainen keskeyttäminen tai rajoittaminen ei muodosta sopimusvelvoitteen täyttämättä jättämistä tämän artiklan 1 ja 3 kohtaa ja 71 artiklan 1 kohtaa sovellettaessa."

33 f) Korvataan 69 artiklan 4 kohta seuraavasti:

"69 artikla

4. Edellä olevan 1 kohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta maksu- ja toimitusvelvoitteisiin, joiden edunsaajina ovat direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimetyt järjestelmät tai järjestelmien ylläpitäjät, keskusvastapuolet, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamat kolmansien maiden keskusvastapuolet ja keskuspankit.

33 g) Lisätään 69 artiklan 5 kohtaan alakohdat seuraavasti:

"Kriisinratkaisuviranomaisten on arvioitava huolellisesti, onko asianmukaista soveltaa keskeyttämistä suojakelpoisiin talletuksiin, erityisesti luonnollisten henkilöiden sekä mikroyritysten ja pienten ja keskisuurten yritysten hallussa oleviin suojattuihin talletuksiin.

Kun kriisinratkaisuviranomainen käyttää maksu- tai toimitusvelvoitteiden keskeyttämistä koskevia valtuuksia suojakelpoisiin talletuksiin nähden, se voi päättää, että tallettajilla on oikeus saada käyttöönsä riittävä päivittäinen summa."

35) Korvataan 70 artiklan 2 kohta seuraavasti:

"2. Kriisinratkaisuviranomaiset eivät saa käyttää 1 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyjen järjestelmien tai järjestelmien ylläpitäjien, keskusvastapuolten, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamien kolmansien maiden keskusvastapuolten ja keskuspankkien vakuusoikeuksiin, jotka koskevat kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen marginaalina tai vakuutena asettamia tai tarjoamia varoja."

36) Korvataan 71 artiklan 3 kohta seuraavasti:

"3. Edellä olevan 1 tai 2 kohdan mukaista keskeyttämistä ei sovelleta direktiiviä 98/26/EY sovellettaessa nimettyihin järjestelmiin tai järjestelmien ylläpitäjiin, keskusvastapuoliin, EAMV:n asetuksen (EU) N:o 648/2012 25 artiklan nojalla tunnustamiin kolmansien maiden keskusvastapuoliin tai keskuspankkeihin."

36 a) Lisätään 71 a artikla seuraavasti:

"71 a artikla

Kriisinratkaisun lykkäämisvaltuuksien tunnustaminen sopimuksissa

1. Jäsenvaltioiden on vaadittava laitoksia ja 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ottamaan kolmannen maan lainsäädännön alaisissa rahoitussopimuksissa käyttöön sopimusehto, jossa tällaisten rahoitussopimusten osapuolet tunnustavat, että rahoitussopimukseen voidaan soveltaa kriisinratkaisuviranomaisen käyttämiä valtuuksia oikeuksien ja velvoitteiden keskeyttämiseksi tai rajoittamiseksi 33a, 69, 70 ja 71 artiklan nojalla ja että sitä voivat sitoa 68 artiklan vaatimukset.

2. Jäsenvaltiot voivat myös vaatia, että 1 kohdassa tarkoitettut emoyritykset varmistavat, että 1 kohdassa tarkoitettu sopimusehto otetaan käyttöön myös sellaisten kolmannessa maassa toimivien tytäryritysten tekemissä rahoitussopimuksissa, jotka ovat

a) luottolaitoksia;

b) sijoituspalveluyrityksiä (tai jotka olisivat sijoituspalveluyrityksiä, jos niillä olisi päätoimipaikka asiaankuuluvassa jäsenvaltiossa); tai

c) rahoituslaitoksia.

3. Edellä olevaa 1 ja 2 kohtaa sovelletaan kaikkiin rahoitussopimuksiin, jotka täyttävät kaikki seuraavat edellytykset:

- a) sen nojalla luodaan uusi velvoite tai olemassa olevaa velvoitetta muutetaan olennaisesti sen päivän jälkeen, jona jäsenvaltio soveltaa tämän artiklan saattamiseksi osaksi kansallista lainsäädäntöä annettuja säädöksiä;
- b) siinä määrätään yhden tai useamman sopimuksen purkamisoikeuden käytöstä tai oikeuksista vakuusoikeuksien täytäntöönpanoon, jos niiden käyttö tai täytäntöönpano voitaisiin keskeyttää tai estää tai jos niitä jätettäisiin soveltamatta 68 artiklan vaatimusten nojalla tai 33 a, 69, 70 ja 71 artiklassa säädetyn valtuuksien käytön nojalla siinä tapauksessa, että rahoitussopimukseen sovellettaisiin asiaankuuluvan jäsenvaltion lainsäädäntöä; ja
- c) siihen sovelletaan kolmannen maan lainsäädäntöä.

4. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta rahoitussopimuksiin, jotka

- a) määritellään 2 artiklan 1 kohdan 100 alakohdan e alakohdassa;
- b) tehdään seuraavien kanssa:
 - i) henkilö, jonka jokin ETA-valtio on nimennyt selvityksen lopullisuudesta maksujärjestelmissä ja arvopapereiden selvitysjärjestelmissä annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/26/EY 2 artiklan a kohdan mukaiseksi järjestelmäksi tai tällaisen järjestelmän ylläpitäjäksi;
 - ii) johonkin kolmanteen maahan sijoittautunut pörssi, muu kaupankäyntijärjestelmä, maksujärjestelmä, selvitysjärjestelmä tai muu rahoitusmarkkinoiden palvelu tai infrastruktuuri, joka ei kuulu i alakohdan piiriin;
 - iii) keskusvastapuoli;
 - iv) keskuspankki; tai
 - v) keskushallinto (mukaan lukien keskushallinnon virastot ja elimet).

5. Jos 1 tai 2 kohdassa tarkoitettu laitos tai yhteisö ei ota sopimusehdoissa käyttöön 1 tai 2 kohdassa vaadittua ehtoa, tämä ei saa estää kriisinratkaisuviranomaista käyttämästä 1 tai 2 kohdassa tarkoitettuja valtuuksia tai asettamasta mainittujen kohtien mukaisia vaatimuksia kyseisen rahoitussopimuksen suhteen."

37) Korvataan 88 artiklassa ilmaus "45 artiklan" ilmauksella "45 – 45 h artiklan".

38) Korvataan 88 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

"Jollei 89 artiklasta muuta johdu, konsernitason kriisinratkaisuviranomaisten on perustettava kriisinratkaisukollegioita hoitamaan 12, 13, 16, 18, 45 – 45 h, 91 ja 92 artiklassa tarkoitetut tehtävät sekä soveltuvien osin varmistamaan yhteistyö ja koordinointi kolmansien maiden kriisinratkaisuviranomaisten kanssa."

39) Korvataan 89 artikla seuraavasti:

"89 artikla

Eurooppalaiset kriisinratkaisukollegiot

1. Jos kolmannen maan laitoksella tai kolmannen maan emoyrityksellä on unioniin sijoittautuneita tytäryrityksiä tai unionissa emoyrityksenä toimivia yrityksiä, jotka ovat sijoittautuneet kahteen tai useampaan jäsenvaltioon, taikka vähintään kaksi kahden tai useamman jäsenvaltion merkittävänä pitämää unionissa toimivaa sivuliikettä, niiden jäsenvaltioiden kriisinratkaisuviranomaisten, joihin kyseiset yhteisöt ovat sijoittautuneet tai joissa merkittävänä pidettävät sivuliikkeet sijaitsevat, on perustettava yksi yhteinen eurooppalainen kriisinratkaisukollegio.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion on suoritettava 88 artiklassa mainitut toiminnot ja tehtävät 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja, siltä osin kuin kyseiset tehtävät ovat merkityksellisiä, sivuliikkeiden osalta.

Eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion 2 kohdassa tarkoitettuihin tehtäviin kuuluu 45 – 45 h artiklassa tarkoitetun vaatimuksen määrittäminen.

Määrittäessään 45 – 45 h artiklassa tarkoitettua vaatimusta eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion jäsenten on otettava huomioon kolmansien maiden viranomaisten laatima globaali kriisinratkaisustrategia, jos sellainen on olemassa.

Jos globaalin kriisinratkaisustrategian mukaan unioniin sijoittautuneet tytäryritykset tai unionissa emoyrityksenä toimiva yritys ja sen tytäryrityksinä toimivat laitokset eivät ole kriisinratkaisun kohteena olevia yhteisöjä ja eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion jäsenet hyväksyvät kyseisen strategian, unioniin sijoittautuneiden tytäryritysten tai konsolidoinnin perusteella unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen on täytettävä 45 g artiklan 1 kohdan vaatimus laskemalla liikkeeseen 45 g artiklan 3 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja instrumentteja kolmannen maan kriisinratkaisun kohteena olevalle yhteisölle, sen asiaankuuluvaan kolmanteen maahan sijoittautuneille tytäryrityksille tai muille yhteisöille 45 g artiklan 3 kohdan a alakohdan i alakohdassa ja 45 g artiklan 3 kohdan b alakohdan ii alakohdassa säädetyin edellytyksin.

Jos unionissa emoyrityksenä toimiva yritys pitää yksin hallussaan kolmannen maan laitoksen tai kolmannen maan emoyrityksen kaikkia unionissa toimivia tytäryrityksiä, eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana toimii sen jäsenvaltion kriisinratkaisuviranomainen, johon kyseinen unionissa emoyrityksenä toimiva yritys on sijoittunut.

Jos ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, eurooppalaisen kriisinratkaisukollegion puheenjohtajana toimii unionissa emoyrityksenä toimivan yrityksen kriisinratkaisuviranomainen tai sen unionissa toimivan tytäryrityksen kriisinratkaisuviranomainen, jonka hallussa on eniten kokonaistaseeseen sisältyviä varoja.

4. Jäsenvaltiot voivat kaikkien asianomaisten osapuolten keskinäisellä sopimuksella olla soveltamatta vaatimusta perustaa eurooppalainen kriisinratkaisukollegio, jos muu konserni tai kollegio jo suorittaa tässä artiklassa mainitut toiminnot ja tehtävät ja noudattaa kaikkia tässä artiklassa ja 90 artiklassa vahvistettuja edellytyksiä ja menettelyjä, mukaan lukien eurooppalaisten kriisinratkaisukollegioiden jäsenyyttä ja niihin osallistumista koskevat edellytykset ja menettelyt. Tällöin kaikki tämän direktiivin viittaukset eurooppalaisiin kriisinratkaisukollegioihin katsotaan myös viittauksiksi kyseisiin muihin konserneihin tai kollegioihin.

5. Eurooppalainen kriisinratkaisukollegio toimii muilta osin 88 artiklan mukaisesti, jollei tämän artiklan 3 ja 4 kohdasta muuta johdu."

9 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään [18 kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä]. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.
Jäsenvaltioiden on sovellettava näitä säännöksiä päivästä, jona ne tulevat voimaan kansallisessa lainsäädännössä, mikä ei saa olla myöhemmin kuin [18 kuukauden kuluttua tämän direktiivin voimaantulopäivästä].
Jäsenvaltioiden on sovellettava 45 i artiklan 2 kohtaa 1 päivästä tammikuuta 2024. Jos kriisinsäätelyviranomainen on asettanut 45 m artiklan 1 kohdan mukaisesti vaatimusten täyttämiseksi määräajan, joka on 1 päivän tammikuuta 2024 jälkeen, 45 i artiklan 2 kohdan soveltamispäivä on sama kuin tuo vaatimusten täyttämisen määräaika.
2. Jäsenvaltioiden antamissa 1 kohdassa tarkoitetuissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne julkaistaan virallisesti.
Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.
3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle ja EPV:lle.

10 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

].

11 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja
